

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

№
296

ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Περίεργα φαντάσματα

ΜΕΡΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ. - ΠΩΣ Η Μ. ΑΙΚΑ-
ΤΕΡΙΝΗ ΕΙΔΕ ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ. - Η ΔΑΣΚΑΛΑ ΠΟΥ ΚΟΙ-
ΜΑΤΑΙ ΚΑΙ ΚΟΒΕΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ.

Υπάρχουν φαν-
τάσματα, ναι ή
όχι; Κανείς ως
ώρα δεν μπορεί
σε να δώσει μια
συγκεκριμένη α-
πάντη σ' αυτή
την ερώτηση.
Πάντως το ζήτη-
μα κάθε τόσο και
λιγάκι έρχεται στην έπι-
καιρότητα με την εμφάνιση κάποιου φαντά-
σματος, του οποίου την παρουσία απειλούν
άμεσως να εξαφανιστούν οι επιστήμονες.

Έτσι λχ., πρό μινος, ένα τέτοιο οπτικό
φαινόμενο παρεπλήρη σ' ένα γαλλικό παρ-
θεναγωγείο του Κλερμόν φερράν. Σε μίαν τά-
ξη του σχολείου, η δασκάλα όταν σημάνε
το διαλέμμα, έμεινε καθισμένη στην έδρα
της. Σε λίγο τα κορίτσια την είδαν να περ-
πατά στον κήπο και να κόβει λουλούδια. Δύο
μαθήτριά της την πλησίασαν, αλλά εκείνη ούτε
καν τις πρόσεξε.

Τα δύο κορίτσια πήγαν ύστερα στη τάξη,
όπου είδαν με τρόμο τη δασκάλα τους απο-
κοιμισμένη πάνω στην έδρα της. Την ξύπνη-
σαν έντρομες και τότε, και η δασκάλα και
όλες οι άλλες μαθήτρες είδαν το φάντασμα
να περπατά στον κήπο και να μαζεύει λου-
λούδια.

Το πιο παράξενο σ' όλη αυτή την ιστορία
είναι ότι οι μαθήτρες βρήκαν τα κομμένα
λουλούδια στο ίδιο μέρος που είδαν το φαν-
τάσμα να τα κόβει.

Φαίνεται λοιπόν ότι η ψυχή πολλές φορές
αποπεριπατά ν' απομακρυνθεί από τα σώμα-
τα σε όμοια της πριν ακόμα τα διαλύσει ο θά-
νατος.

Ίδου τώρα κι' ένα παράδειγμα - πολύ
πρόσφατο - εμφανίσεως φαντάσματος νε-
κρού.

Μία νεαρή Γαλλίδα ενώ έλειπε στο ταξίδι, έ-
μαθε έξωφρα ότι ο πατέρας της, τον οποίον
έλατρεψε, πέθανε. Γύρισε λοιπόν άμεσως
στην πατρίδα της, αλλά δεν πρόφτασε να
δη ξυπνήσει τον πατέρα της. Και δεν τον εί-
δε ούτε νεκρό, γιατί τον είχαν ήδη κηδεύσει
και θάψει. Η δυστυχισμένη νέα ήταν απα-
ργήρονη και έκλαιγε διαρκώς.

Ίσως μόνον θα παρηγορηθούν - έλεγαν
σε μία φίλη της - αν μπορούσα να ιδώ μια
φορά ακόμα τον πατέρα μου. Δεν προφίτασα
να τον φιλήσω για τελευταία φορά.

Το ίδιο βρά-
δυ, την ώρα που
η νέα έαυσε
το φως και ζά-
πλωσε για να
κοιμηθεί, φάνηκε
ξαφνικά μία πα-
ράξενη λάμψη
μέσα στο όκο-
μο.

Αρχισε να πα-
ρουσιάζεται μπροστά της. Η όρασή της
ταράχθηκε, άγνοώντας τον πατέρα της.
Τι όπταση! Μόνο έμεινε για μερικές στιγμές και
ύστερα χάθηκε.

Α

Η γνωστή συγγραφέας Κρόουθ σ' ένα έν-
διαφέρον της βιβλίο περί φαντασμάτων άνα
φέρει το έξης ιστορικό εξεκρισμένου γεγο-
νος, το οποίο συνέβη στη Μεγάλη Αικατερι-
νη της Ρωσίας.

Μία μέρα η αυτοκράτειρα ήταν ξαπλωμέ-
νη στο κρεβάτι της, στο ιδιαίτερα διαμερί-
σματά της. Οι κυρίες της τιπής την περιμέ-
ναν στην αίθουσα του θρόνου. Έξωφρα έ-
δαν να μπαίνει μέσα η αυτοκράτειρα, η ό-
ποια χωρίς να χαιρετίσει καμμία απ' αυτές,
πήγε και κάθισε στη συνθησισμένη θέση
οι. Μία έμπιστος της αυτοκράτειρας, άπορίω-
τας για το άφηρημένο της ύφους, τολμάσε
τότε και της μίλησε, μά δεν πήρε καμμία α-
πάντησι.

Νομίζοντας ότι η αυτοκράτειρα ήταν θύμω-
μένη μαζί της, βγήκε λυπημένη από την αι-
θουσα και πέρασε στον κήπο της Αικατε-
ρίνης.

Θανατοβήτε όμως την κατάληξη της και
τον τρόπο της, όταν είδε έξωφρα την αυτο-
κράτειρα κοιμισμένη στο κρεβάτι της. Η
ευνουσμένη, άκολουθος της Αικατερίνης,
δεν μπορούσε να κρατήσει μια κραυγή τρόμου
και άπορίας. Η αυτοκράτειρα ξύπνησε. Βλέ-
ποντας την θοοβισμένη έκφραση της ευνου-
σμένης πήγε, κι' αμέσως της συμβαίει.

Και εκείνη της διηγήθηκε το παράδοξο γε-
γονός. Ίσως η Αικατερίνη σκεπτόθηκε και π-
ως στην αίθουσα του θρόνου. Και είδε τότε
και αυτή τον εαυτό της καθισμένο στον θρό-
νο. Η συγκίνηση και η καταπληξία των κυ-
ριών της τιπής, κατά τις ώρες αυτές πούδα-
σαν μπροστά τους στο παρόμοιο Αικατερί-
νης ήταν απεριγρίπτες. Η ίδια η αυτοκρά-
τειρα κτύπησε με όσος το ίδιο της το φαν-
τάσμα, ως που χάθηκε...

Αποκρηάτικες ιστορίες

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΠΟΥ ΓΛΕΝΤΟΥΣΑΝ

Η πριγκίπισσα Παυλίνα Μέττερνιχ, η οποία
στά γεράματα της ζούσε αποτραυμένη έντε-
λως από τον κόσμο, θέλησε κάποτε να ιδεί πώς
διασκέδαζαν οι άνθρωποι των νεωτέρων χρόνων.

Μία Άποκρηά λοιπόν, άνοιξε το σαλόνι της
και κάλεσε διαφόρους γνωστούς της νέους και
νέες και τους έλεγε να διασκεδάσουν και να
χορεύουν όπως ήθελαν.

Χόρεψαν λοιπόν μπροστά της φόξ, ταγκό, και
τοαρόλετον.

Η πριγκίπισσα έμεινε έκπληκτη και κινώ-
τας το κεφάλι της, παρετήρησε:

— Περιέργο! Πολύ περίεργο! Στην εποχή μου
τέτοια πράγματα δεν γίνονταν μπροστά στα μά-
τια του κόσμου.

Α

Κάποτε ο θροειδερικός Β' της Πρωσίας είχε
άπαγορεύσει στους άξιωματικούς των άνακτο-
ρων να πάνε σ' ένα χορό μεταμφιεσμένων, ο
οποίος θα έδιδετο την τελευταία Κυριακή της
Άποκρηάς.

Ένας νεαρός όμως άξιωματικός, παράκουσε
τη διαταγή, με την έλπίδα ότι η μεταμφίεσις
του θα τον έκανε άγνωστο.

Ο βασιλεύς όμως, που είχε πάει στο χορό,
μετεμφιεσμένος κι' αυτός, τον άναγνώρισε και
τον ρώτησε:

— Δεν είσαι άξιωματικός των άνακτόρων;
— Ναι, απάντησε εκείνος. Άλλα θα είνα κα-
κόηδης όποιος θα μαρτυρούσε η θα διαδόσει ότι
βρισκόμουν εδώ.

Ο βασιλεύς, χωρίς να πει τίποτε, έφυγε.
Την άλλη μέρα, όμως, καθώς επέστρεφε τον νε-
ανθρωπική φρουρά, κάλεσε κοντά του τον νε-
ανθρωπικό και του έλεγε με χαμηλή φωνή:

— Σας προσβιάζω σ' όλοκα, αλλά θα είνα
κακοήδης εκείνος που θα το... διαδόσει.
Κόκκαλο ο άξιωματικός.

Α

Ένα από τα παράξενα έθιμα της Βοημίας κα-
τά τις Άποκρηές, είναι και η...καταβύσεις κα-
νός πετεινού.

Την ημέρα της καταβύσεως φορούν στον
πετεινό κόκκινο όκούφο στο κεφάλι και...παντα-
λόνια, και πάνε να τον δικάσουν. Δύο από τους
παρισταμένους του άπεινούσιν διαφόρες κατα-
γορίες και κατάπιν ο πρόεδρος του δικαστηρίου
τον έρωτά:

— Κατηγορούμενος, έχεις να προσθέσεις τίπο-
τα;
— Ο πετεινός, φυσικά, δεν άπαντά και με συ-
νοδεία θανατώνεται.

Τόν μαγεύουν ύστερα και έτσι αρχίζουν
το άποκρηάτικο γλέντι τους.

Α

Εϋθυμες ιστορίες

ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΜΑΛΑΜΑ

Κοντά τα μεσάνυχτα εισβάλλει στο άστυνομι-
κό τμήμα ένας καλοντυμένος κύριος και άνα-
φέρει παραγμένος στον άξιωματικό της ύπνε-
σίας, ότι η γυναίκα του έχει εξαφανιστεί από
το πρωί και τον παρακαλεί να γίνουν οι σχε-
τικές έρευνες.

— Τα χαρακτηριστικά της; ρωτάει ο άξιωμα-
τικός. Ήταν ψηλή;
— Νομίζω, άπαντά ο σύζυγος.
— Παχάει;
— Περίπου.
— Χρώμα ματιών;
— Μα...γαλάνα.
— Τι φορούσε;
— Το φουστάνι της και το καπέλλο της. Εί-
χε μαζί της και το σκύλο της.

— Τι είδους σκύλος ήταν;
— Οδός... τερπεί. Βάρους 4 ½ όκάδων. Είχε
τέσσερες βούλες στη ράχη του. Άσπρη ουρά.
Δύο κάτασπρα πόδια. Φορούσε ένα άσημένιο
περιλαίωμα με...

— Άρκεούν, άρκεούν αυτά, βουχάει ο άστυ-
νόμες. Θα εας βρούμε... το σκύλο!

Α

Μικρές ιστορίες

Όταν ο μέγας μαθηματικός Μπασού βρισκό-
ταν στην έπιθανάτη άγνωση του, η οικογενεία
του τον περιστοιχίζει και του άπνύουν τα πιο
συγκινητικά λόγια.

Μά ο άρρωστος φαίνεται πιά πώς είχε χάσει
έντελώς τις αισθήσεις του.
Έξωφρα ο φίλος του Μωπερτουί, ο περι-
φημος γεωμέτρης, μπήκε μέσα και είπε:

— Περιμένετε! Θα τόν κάνω να μιλήσει.
Και άπευθυνόμενος στον έτοιμοσάντο μαθη-
ματικό, του ψιθύρισε στο αυτί:

— Ποιό είναι το τετράγωνο του 12ε;
— 144, άποκρίθηκε ο Μπασού.
Και παρέδωσε το πνεύμα.

Α

Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ

Ρώτησαν κάποτε τον Άριστοτέλη γιατί οι άν-
θρωποι αισθάνονται τόσον άγάπη προς την ο-
μορφιά;

— Αυτή την άρώτησι, άποκρίθηκε ο φιλόσο-
φος, μόνο ένας... τυφλός θα μπορούσε να την
κάνει.

Οπταυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία: «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σια» Διευθυνσίς

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 * ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967 * ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧΜ. 10.000

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Γλυστήματα

Τα καρναβάλια μπορεί νάχασαν (δχι

τώρα με τις άπαγορεύσεις, αλλά και πα-
λαιότερα) την πρώτη σημασία τους και
να είναι το σύμβολο της πείνης και της
φτώχειας. Τώρα με τις άπαγορεύσεις, είναι οι
δομοκάδες της άμαρτίας... Τώρα το όνομά
ζουμε άμαρτία είναι μία δουλειά πολύ
μπερδεμένη.

Αν καθόσουμε και το κα-
λοεστίασμε μπορεί να όρουμε, στο τε-
λος, πως αυτό το σύμβολο με τη φυ-
σις κι' αυτό που λέμε σύμβολο να είναι η
πραγματική άμαρτία. Μά δεν προκειται
να κάνουμε τώρα... κοινωνική και ήθικη
φιλοσοφία. Το άρναβάλι το λένε δο-
μάδες της άμαρτίας, κατά την καθιερω-
μένη χριστιανική αντίληψη, γιατί κι' ο
πιο φρόνιμος κι' ο πιο μετρημένη ξεσπά-
ζουν, βέλουν, δε βέλουν. Ύπάρχει μέσα
μας ένα παρακράτημα ζωής, ένα άποθε-
μα κεφού για γλέντι, για τρέλλες και
για υπερμπαρτιές.

— Η κοινωνική ζωή, με
τις κρίσεις και τις έπικρίσεις της και με
την υποκριτική της αυστηρότητα, μας
φορά έναν πολύ στενό κορσ, που μάς οφί-
γει και μάς πιέζει. Το καρναβάλι έρχε-
ται να τόν ξεκομψώσει κάπως. Και να
δώσει την άδεια στον υπερμπαρτιν και στη
μεγαμπαρτία σ' άτακτισμένη κομμάτι.

Αυτό είν' όλο.

Η ιδέα ότι αυτές οι δομάδες είναι ά-
φιερωμένες στο γλέντι, το φαί που γί-
νεται πιο άπατάλη, το κρασί που κυ-
λάει πιο άφθονο, οι συντροφίες που εύθου-
μούν, ο χορός, οι εορτασμοί που δίνουν
οι νύχτες και τα «πληγαίνε-έλα» στα σπι-
τια, η κάποια έπικειρία που δείχνουμε ό-
λοι για τις παρεκτροπές του καρναβα-
λιού και άλλοτε τέλος, η μάσκα, που μάς
επιτρέπει πολλά, καλούν, αυτό τον τρέλ-
λο τον παλινανθρωπάκο, που κατοικεί μέ-
σα μας, να πάρει, για μία στιγμή τα ή-
νια και να μάς πάει όπου θέλει. Και για-
τί να του αντίσταθουμε; Η ζωή περνάει,
φεύγει, τόσο σύντομα! Αν δεν άμαρτί-
σουμε και λιγάκι πως θα τόν νιώσουμε;
Και, στο κάτω - κάτω, τι άπάγγελμα θα
μείνει για το θεό, αν δεν έχη τίποτα να
μάς συγχωρέσει;...

Αυτές, που τρελαίνονται, προ πάντων,
για το καρναβάλι είναι οι γυναίκες, κυ-
ρίες και δεσποινίδες. Και πρώτα απ' όλες
οι μικρούλες. Αχ, αυτά τα δεκαπεντα-
ρικά και δεκαεξάρια!... Πρωτόγαλα στο
γλέντι, πρωτόδικα στο κρασί, πρωτοδοκι-
μάσια στον έρωτα, βράζουν σαν τή σαμ-
πάνια στη μπουκάλα, έτοιμα να στείλουν
το φερό στο ταβάνι με πάταγο. Το κρα-
σί άνεβαίνει το ύποσυνειδητό τους στην έ-
πιφάνεια, τα κορδόνια του κοινωνικού
κορσού σπάζουν και η φύσι, αυτή η παν-
τοδύναμη ουσία, παίρνει τα δικαιώματά
της, με τόκο κι' επιτόκιο, σε μια στιγ-
μή!

Τα γλυστήματα του καρναβαλιού είναι
δυναίρα. Κάνουν το υποσώλη και μαζί
μ' αυτό και το πολυτιμότερο έχουν, για ν'
άποκτήσουν κάτι άκόμο πιο πολυτίμο
κι' απ' αυτό το πολυτιμότερο: τη χαρά
της άγάπης, την υπέρτατη συγκίνηση του
μεγάλου έναγκαλιού. Είναι γλυστήματα
χωρίς έπαυση, ραγδαίες παρεμβάσεις
έντατικης ήδονης, που κλείνουν άμεσως
και φυλακίζουν άναμνήσεις συγκινητι-
κές, για τη μικρούλα ή τη νεαρή κυρία,
που ξαναγυρίζει στον κοινωνικό κορσ
της. Γλυστήματα χωρίς συνέπειες, ξε-
σπασμα ίδιουγενούς στιγμιαίου, που με-
ταφράζεται άργότερα σε μία μελαγχολι-
κη, νοσταλγική έρωτική στο σύννεφο:

— Θυμάσαι αυτή τη νύχτα που καρνα-
βαλιού. Εί... Πές μου, θυμάσαι;...

Αν θυμάται... Ποιός μπορεί να ξεχά-
σιν ποτέ τη μέθη, τη ρόβινη ζάλη, το άρ-
παγμένο φίλ, την κλεμένη, άπότομη ευ-
τυχία, τη φλόγα του ραγδαίου πόθου, τη
λαοταρίστη ίκανοποίηση, την ήδονη
άπρόοπτου, του άσχετού, του δημιούρ-
γηματος μιας στιγμής; Και την άλλη μέ-
ρα, την άλλη δομάδα, ποιά σδαρότησι!
Πού σε είδα, πού σε έβρι... Μά ύπό-
κουν και γλυστήματα κι' έπαυση και
με συνέπειες, που γίνονται δεσμοί, πολυ-
χρόνιοι, μυθιοτήματα, δράματα της
ζωής, σκαλίδες ή καρές νονιμότερες που
επέβαλε η ώρησις, μία νύχτα καρναβα-
λιού. Αυτό τα γλυστήματα είναι από κεί-
να, που θάζει το δακτύλο της η Μοίρα,

για να το σπκώσι καμμία φορά ματωμέ
νο...

Καρναβάλι, πόσα δώρα και πόσα δά-
κρυα, πόσα φίλια και πόσους στεναγ-
μούς, πόσες ήδονές και πόσες πίκρες,
πόσα όνειρα και πόσες άπογοητεύσεις,
δεν έχεις δώσει στη γυναίκα καρδιά και
τη δική μας!... Ξέσπασμα της ζωής, άλ-
τεια της φαντασίας, πεταλούδιμα του πό-
θου, άτμοι κρασιού που γίνονται ευτυχία,
φευγαλέοι κελαιδιόμοι εύθυμίας, συντριβή
για ευφορίας, αυτά όλα μία γλυκύτατη
άπατη μέσα στη μεγάλη άπατη της ζωής.
Και όμως!... Τη λατρεύουμε. Γιατί αυτό
είνα η ζωή! Το χαμόγελο του έφημερού,
η γοητεία της στιγμής, η όμορφη πλάνη
που μάς χαρίζει την όρημ και την αγά-
πη. Θα το πότε άμαρτία το γλυστήμα του
καρναβαλιού; Έστω!... Άλλά η άμαρτία
είνα γόνιμη. Από τη φρόνησι δε θύηκε
ποτέ τίποτα καλό. Είναι η έρμος που δε
φτυρώνουν λουλούδια. Η τρέλλα του καρ-
ναβαλιού μάς τυλίγει με τις πολυχρωμες
σερπαντίνες της φρεναπνίσεως, που μάς
ραίνει με το κομψέτι του όνειρου. Την
εύνυμνονούμε.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
της 'Ακαδημίας 'Αθηνών

• • •

ΜΑΣΚΑΡΑΣ 100 %

Ο δούξ όλιππος της 'Ορλεάνης τρέλ-
λαινόταν για τις διασκεδάσεις.

Ένα βράδυ συμφώνησαν με τον Καρ
δινάλιο Ντυβούνα να μασκαρευτούν και να
διασκεδάσουν σε κάποιο χορό.

— Για να μη με γνωρίσουν, είπε στον
καρδινάλιο ο δούξ, να μου φέρεσαι με
οικειότητα.

Στο κέφι όμως άπάνω ο καρδινάλιος
πήρε, τέτοιο άδάρρος, που άρχισε να κλω-
τρά τον δούκα.

Τίλε μου, του είπε τότε εκείνος, έ-
τσι που μου φέρεσαι φαίνομαι πιο μασκα-
ρας απ' ό,τι είμαι!...

Ε κ ε ι ν ο. — Άφού έπιμένεις να μά-
θεις, σου λέγω ότι υπάρχουν δύο αίτιες
που άρνηνομαι να γίνω γυναίκα σου.

Ε κ ε ι ν ο. — Και ποιές είναι αυτές;
Ε κ ε ι ν ο. — Έσύ κι' ένας... άλλος!

Α

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ζωή μας είναι θέατρο

Οι μυρωμένοι παρηγορητές

ΕΚΕΙΝΗ (ό-
στε ρα από
την ταχτοποίη-
ση των λουλουδιών,
τοποθετεί τα βά-
ζα και τα καμα-
ρώνει). Σ' άρε-
σουν όπως τα
στέλνω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκτακτα! Με μιάς το σκοτεινό
μας δωμάτιο γεμισε φως και άρώματα.

ΕΚΕΙΝΗ: Είδες; Τί σου κάνει, όμως, μία άγκα-
λιά λουλούδια...

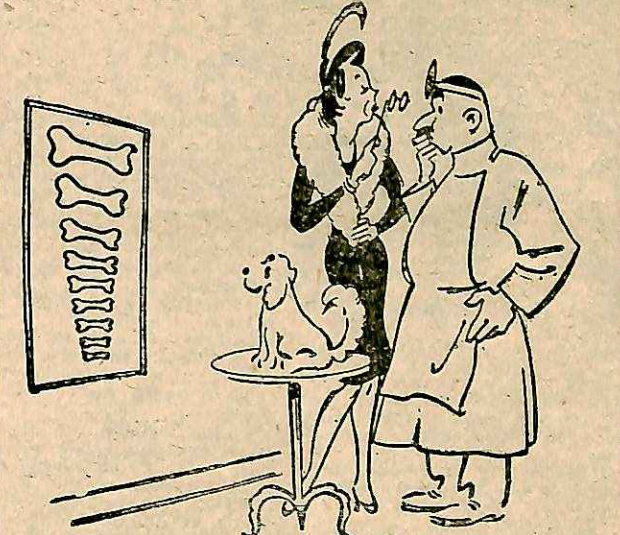
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι... Με τη διαφορά πως ο προορι-
σμός των λουλουδιών δεν είναι μόνο διασκορπι-
τικός, όπως εδώ, σήμερα. Τα λουλούδια δε γί-
ναι μόνον για να ξεφύττουν, δεν είναι μόνο
τα άρώα τίποτε της ζωής...

ΕΚΕΙΝΗ: Άλλά; Τι άλλο είναι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βέβαια, εκ πρώτης όψεως, τα λου-
λούδια άνήκουν στη μεγάλη συνομοταξία των
άρώων άρχόντων - μαζί με τις πεταλούδες
το σεληνόφως, τα παιχνιδάκια... Και ίσως αυτό
που τα κατατάσσουν εκεί να μην έχουν άπολύ-
τως άδικο, έφόσον τα λουλούδια δεν γίνονται
ούτε εντράδι, ούτε σαλάτα... Ύπάρχει, όμως κι'
ένας κρυφός προορισμός τους, που αυτός άπο-
τελεί τη βάση της υπάρξεώς τους: Τα λουλού-
δια είναι οι μεγάλοι παρηγορητές της ζωής.

ΕΚΕΙΝΗ: Οι μεγάλοι παρηγορητές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άκριβώς. Πιο πολύ κι' απ' τον πιο
πεισιτικό άνθρωπο που διαθέτει τη μεγαλύτερη
πόση άθαν ή άπόγνωση του θανάτου... θανάτου
προσφωρίνο, της ζωής που χωρισμό - του
του... - αν η ύσις δεν είχε προνοήσει ν' άνα-
κατέφει με πέταλλα λουλουδιών, τα δάκρυα
στον πιο μεγάλο πόνο, το λουλούδι είναι το ά-
ριστό βάλαμο. Η μυρωδιά ναρκώνει τις αισθή-
σεις, σαν ίσχυρη δόσις κοκαίνης, κι' οι μίχοι
που σκύβουν προς το μέρος του νοσημένου,
δε μοιάζουν ναχουν κίνητρο τους την ευτε-

ΣΤΟΝ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟ ΤΩΝ ΣΚΥΛΩΝ
— Κύριε Ιατρέ, περικαλώ να βγάλετε από κεί τα
κόκκαλα, καθότι ο σκύλος μου δεν είναι τσοκάρια.
Για να το εξετάσετε τη μυωπία του χρειάζονται
μπριζόλες!

Έλληνικά ανέκδοτα

ΤΟΥ Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ

Ο Γεώργιος Βιζυηνός, ο ποιητής των άφελεστέρων και
άγνοτέρων έλληνικών τραγουδιών, είχε σπουδάσει στη
Γερμανία και προοριζόταν για την έδρα της φιλοσοφίας
στο Πανεπιστήμιο μας. Δε μπόρεσε όμως να την κατα-
λάβει, γιατί την κυνηγούσαν άλλοι πιο έπιπιδειοι και έ-
τσι ο Βιζυηνός άναγκάστηκε να μείνει καθηγητής Γυμνα-
σίου. Μία μέρα, ενώ ο Βιζυηνός έκανε νεοελληνικά στους
μαθητές του, τους είπε το έξης περί ποιήσεως:

— Θέλετε, να μάθετε πότε ένα ποίημα είναι άρωαίο και
πότε είναι άσχημο; Θα σας μάθω έναν άπλουστατο τρό-
πο για να το βρίσκετε. Άμα όλοκληρο διαβάσετε ένα ποί-
ημα που άζει, θα πείτε άμέσως: «Τί άρωαίο ποίημα! Έτσι
θα τώγραφα κι' εγώ».

ΤΟΥ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Όταν έξελέγη βουλευτής για πρώτη φορά ο Δεληγιάν-
νης έμεινε στην όδο 'Ανέστης και είχε υπέρθετο το
τον παρίσταντο μετά ταύτα έφημερίσθησαν μπάριμα - Πα-
ναγιώτη. Μία μέρα τον κάλεσε και του είπε:

— Παναγιώτη, σήμερα δεν έχω λεφτά ούτε για φαγητό.
Ο μισθός μου εδοεύτηκε εδώ κι' εκεί. Μπορείς να με
δανείσης τίποτα;

Κι' ο μπάριμα - Παναγιώτης έδωλε από την τσέπη του
και έδωσε δανεικά στον κύρ - Θεοδώρακη, όπως συνήθιζε
να λέει τον κύριο του, τέσσερα άσημένα τάλληρα απ' τις
οικονομίες του.

αλ - περιέργεια,
μά το ελικρινές
ένδιαφέρον, την
πραγματική συμ-
πόνοια...

ΕΚΕΙΝΗ: Οι
μίσχοι των λου-
λουδιών;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τα
πρόσεξες ποτέ,
μέσ' στην κου-
άδα του φερέ-
τρου, άνακατε-
μένα με το
θάνατο; Δίνουν
ένα πρόσχαρο,
τοποθετούν
και, μέσ' από την άπόγνωση του θανάτου, κά-
ζωφς, θανάτου, τί φοβερή θάταν αυτή η ίστο-
ρία, αν έλειπε του λουλουδιού ο χαρωπός τόνος;
σαν ποτέ, κι' η τραγική χωριδιά δε θα ξεραίνοντου-
δε συνεχιζόταν χωρίς τέλος των λυγμών
'Επίσης, το ίδιο ίσχυει και για τον παρηγοριό...
χωρισμό των έραστών: Πάντοτε τα λουλούδια ει-
νε οι μυρωμένοι παρηγορητές της νύχτας που
έγκαταλείπεται. Το θλιμένο, τους άρωμα μένει
που άρωμα γίνονται στην άτησφαρία του θανάτου
και παει... Κι' όταν τ' άναστήσει τον άπιοστο ποσειδέ-
τρα που άναγασε πάσανε να σου ψιθυρίζουνε («α-
νάνια...»), έρχεται το μπουκέτο των υακινθών,
'Επίσης, το ίδιο ίσχυει και για τον παρηγοριό...
χωρισμό των έραστών: Πάντοτε τα λουλούδια ει-
νε οι μυρωμένοι παρηγορητές της νύχτας που
έγκαταλείπεται. Το θλιμένο, τους άρωμα μένει
που άρωμα γίνονται στην άτησφαρία του θανάτου
και παει... Κι' όταν τ' άναστήσει τον άπιοστο ποσειδέ-
τρα που άναγασε πάσανε να σου ψιθυρίζουνε («α-
νάνια...»), έρχεται το μπουκέτο των υακινθών,
'Επίσης, το ίδιο ίσχυει και για τον παρηγοριό...
χωρισμό των έραστών: Πάντοτε τα λουλούδια ει-
νε οι μυρωμένοι παρηγορητές της νύχτας που
έγκαταλείπεται. Το θλιμένο, τους άρωμα μένει
που άρωμα γίνονται στην άτησφαρία του θανάτου
και παει... Κι' όταν τ' άναστήσει τον άπιοστο ποσειδέ-
τρα που άναγασε πάσανε να σου ψιθυρίζουνε («α-
νάνια...»), έρχεται το μπουκέτο των υακινθών,

ΕΚΕΙΝΗ: Άλλά; Τι άλλο είναι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βέβαια, εκ πρώτης όψεως, τα λου-
λούδια άνήκουν στη μεγάλη συνομοταξία των
άρώων άρχόντων - μαζί με τις πεταλούδες
το σεληνόφως, τα παιχνιδάκια... Και ίσως αυτό
που τα κατατάσσουν εκεί να μην έχουν άπολύ-
τως άδικο, έφόσον τα λουλούδια δεν γίνονται
ούτε εντράδι, ούτε σαλάτα... Ύπάρχει, όμως κι'
ένας κρυφός προορισμός τους, που αυτός άπο-
τελεί τη βάση της υπάρξεώς τους: Τα λουλού-
δια είναι οι μεγάλοι παρηγορητές της ζωής.

ΕΚΕΙΝΗ: Οι μεγάλοι παρηγορητές;

470

Περίφημα!... φιδιώσις...
Αμέσως κατόπιν κατέβη
από το δένδρο και τρά
βησε προς τόν Κρασοκα-
νάτα, τόν οποίον έρχε να κοι-
μάται.

Ο Πενών τόν κοούνησε δυνα-
τά κι' ο Ζανζόν πεταχθηκε τρομαγ-
μένος.

— Ε, τι τρέχει;
— Είνε εκείνοι! Τόν είδαι! "Α-
κουσα τόν άμάξι του πού πλησιά-
ζει.

— "Ελα, άς κρυφτούμε γρήγο-
ρα...

Και πήλχαν και οι δύο στον
λάκκο πού είχαν αναίξει κρατών-
τας την άναστητή τους.

Ο Νταγκέρ άδηγησε τόν άμάξι
του σ' ένα μονοπάτι γιά να μη
τόν δουν οι διαδότες. "Επειτα, ά-
φού έρριξε μία ματιά γύρω του,
κατάχλωμος και άποφασιστικός δι-
αυθύνθηκε γιά τόν Έλος. "Εκει στά-
θηκε, δέν διαζόταν, φοβόταν και
υποπτευόταν...

Άφού έρεύνησε μέ τόν θέλμα
του καλά—καλά τή γύρω περιοχή
και δέν είδε τίποτε τόν ύποπτο, κα-
τέβη στό Έλος.

Ο Πενών και ο Κρασοκανά-
τας δέν έδλεπαν τίποτε. Μονάχα ά-
πό την ταροχή του νερού καταλά-
βαν ότι ο Νταγκέρ είχε μπη στό
Έλος. Τότε έβγαλαν σιγά—σιγά τόν
κεφάλι τους από τόν λάκκο.

Πραγματικά είβαν τόν Νταγκέρ.
Βρισκόταν στό Έλος. Προχώρουσε
προς τους σκούινους. Άμα έφθασε
έκει, στάθηκε και γυρίζοντας κύτ-
ταζε προς τά πίσω.

Οι δύο φίλοι έκρυψαν και πάλι
τόν κεφάλι τους γιά να μη άνακα-
λυφθούν.

"Ετσι ο Νταγκέρ δέν είδε τίπο-
τε, δέν υπομείσθηκε τίποτε.

Ότανόσο διάταξε άκούα. "Απο-
μακρύνθηκε άπ' τους σκούινους και
πάλι πλησίασε. Στάθηκε λίγο και
κατόπιν έσκυψε στό νερό. Βύθισε
τό χέρι του στό θόρρορο κι' άνε-
συρε τή ίβερμύτη τσάντα.

"Ενας στεναγμός άνακουφίσεως
τού έξύρισε.

Παύση ότι είχε σωθή πιά, ότι
δλα είχαν τελειώσει, ένά άντίθε-
τως ή στιγμή έκείνη ήταν ή κατα-
στροφή του.

Γρήγορα — γρήγορα κατόπιν,
έβηκε έξω από Έλος και διευ-
θύθηκε πρός τόν άμάξι του.

Τήν ώρα έκείνη δύο φανές ά-
κούστηκαν:

— Τάσσου! Έν όνόματι του νό-
μου!...

Και δύο χέρια έπιασαν τόν Ντα-
γκέρ από τόν ώμο.

Σε πίναμα! Σε πίναμα!
Ο Νταγκέρ άόρησε την τσάντα
να τόν πέσι και γύρισε να δει
ποιός είχε να κάνει.

Είχε υποστά τόν δυό έχθρούς.
Τόν Πενών και τόν Ζανζόν.

Όσοσο δέν τά έχασε. Γρήγο-
ρα σάν άστραπή, χωρίς να χάση
καιρό, έβγαλε από την τσέπη του
τόν περιστόρο του και πυροβόλησε
άναγώνως.

Ο Κρασοκανάτας χτυπήθηκε
στον ώμο, κλονίστηκε κι' έπεσε κά-
τω...

Ο Πενών δέν είχε πάλει τίπο-
τε. Ρίχτηκε άπάνω στον Νταγκέρ
να τόν πέσι και γύρισε να δει
ποιός είχε να κάνει.

Είχε υποστά τόν δυό έχθρούς.
Τόν Πενών και τόν Ζανζόν.

Όσοσο δέν τά έχασε. Γρήγο-
ρα σάν άστραπή, χωρίς να χάση
καιρό, έβγαλε από την τσέπη του
τόν περιστόρο του και πυροβόλησε
άναγώνως.

Ο Κρασοκανάτας χτυπήθηκε
στον ώμο, κλονίστηκε κι' έπεσε κά-
τω...

Ο Πενών δέν είχε πάλει τίπο-
τε. Ρίχτηκε άπάνω στον Νταγκέρ
να τόν πέσι και γύρισε να δει
ποιός είχε να κάνει.

Είχε υποστά τόν δυό έχθρούς.
Τόν Πενών και τόν Ζανζόν.

Όσοσο δέν τά έχασε. Γρήγο-
ρα σάν άστραπή, χωρίς να χάση
καιρό, έβγαλε από την τσέπη του
τόν περιστόρο του και πυροβόλησε
άναγώνως.

Ο Κρασοκανάτας χτυπήθηκε
στον ώμο, κλονίστηκε κι' έπεσε κά-
τω...

Ο Πενών δέν είχε πάλει τίπο-
τε. Ρίχτηκε άπάνω στον Νταγκέρ
να τόν πέσι και γύρισε να δει
ποιός είχε να κάνει.

Είχε υποστά τόν δυό έχθρούς.
Τόν Πενών και τόν Ζανζόν.

Όσοσο δέν τά έχασε. Γρήγο-
ρα σάν άστραπή, χωρίς να χάση
καιρό, έβγαλε από την τσέπη του
τόν περιστόρο του και πυροβόλησε
άναγώνως.

Ο Κρασοκανάτας χτυπήθηκε
στον ώμο, κλονίστηκε κι' έπεσε κά-
τω...

Ο Πενών δέν είχε πάλει τίπο-
τε. Ρίχτηκε άπάνω στον Νταγκέρ
να τόν πέσι και γύρισε να δει
ποιός είχε να κάνει.

Είχε υποστά τόν δυό έχθρούς.
Τόν Πενών και τόν Ζανζόν.

Όσοσο δέν τά έχασε. Γρήγο-
ρα σάν άστραπή, χωρίς να χάση
καιρό, έβγαλε από την τσέπη του
τόν περιστόρο του και πυροβόλησε
άναγώνως.

Ο Κρασοκανάτας χτυπήθηκε
στον ώμο, κλονίστηκε κι' έπεσε κά-
τω...

Ο Πενών δέν είχε πάλει τίπο-
τε. Ρίχτηκε άπάνω στον Νταγκέρ
να τόν πέσι και γύρισε να δει
ποιός είχε να κάνει.

του έπίσημα, έξουσιοδοτώ, έαυτον-
σταλά.

Ο Νταγκέρ γύρισε μέ δέν ά-
πάντησε. Τό γέλιο του έκείνο ήταν
φρικτό, άνατριχιαστικό, άταλαιο.

— Σε συμβουλεύω να μην άνη-
θής, άν θέλεις να δείξη τόν δικα-
στήριο κάποια έπιείκεια γιά σένα,
τού ειπε άσύστηρά ό κ. Λωζιέ.

— Δέν ξέρω τι θέλετε από μέ-
να, φώναξε ο Νταγκέρ. Είμαι θο-
μός άπάτης. Κάποιος λάθος κάνετε,
κάποιος χονδροειδής λάθος. Είμαι
γνώστης στό Κρέιλ και μόνον έ-
νας τρελλός μπορεί να μέ κατη-
γορήσει ως φονέα. Κανείς δέν θά
σάς πιστέψη.

— "Ετσι λέτε, κύριε;
— Μάλιστα αυτό λέω, και θά
ήθτε πώς θά μετανοήσετε γιά τή
στάσι σας.

— Ο άνακριτής γέλασε ειρωνικά.
— Αυτό θά τό δούμε ψιθύρισε.
Φώναξε κατόπιν ένα κλητήρα, έ-
γραψε μερικές λέξεις σ' ένα χαρτί
τού τό έβωσε και τού έθηκε :

— Δώσε γρήγορα αυτό τό ση-
μείωμα στον δικομήτη της χωρο-
φυλακής.

Ο κλητήρας έφυγε.

Ο κ. Λωζιέ γύρισε τώρα στον
Πενών και στον Ζανζόν.

— Ζήτησα να σάς δώσουν δυό
χαρφυλάκιες τούς έλε. Αυτό θά
σας συνοδεύσουν από τόν Μπωβαί.

Σε δύο ώρες θά έλασате έκει. Θά
τρέξετε άμέσως στό κακουργιοδι-
κείο. Πάρτε κι' αούπη τή συμπλη-
ρωματική έκθεση επί της ύποθέσε-
ως της δολοφονίας τού Βαλόν.Θά
τήν δώσετε στον πρόεδρο τού έ-
κκατηρίου. Άλλά πριν την κλείσω
έχω να προσέχω μία λεπτομέ-
ρεια. Αούτε τόν Νταγκέρ.

Ο Πενών άπάντησε. "Έλυσε τόν
Νταγκέρ και περιέμενε.

Ο άνακριτής γύρισε τώρα στον
συλληφθέντα.

— Άκουσε, Νταγκέρ, τού ειπε.
Είνα περιττόν να ψευδίσαι.

— Δέν ψευδομαι, κύριε.

— Έξοκαλουθείς δηλαδή να ή-
σχυρίζεσαι ότι δέν είσαι ο δολοφό-
νος τού Βαλόν;

— Βεβαιότατα. Μά κατηγορείτε
άδίκως...

— Κι' ή τσάντα αούτη;
— Είνα δική μου.

— Δική σου!...

— Μάλιστα, είνα δική μου και
ήν είχα κρύψει στό Έλος...γιά λό-
γους πού δέν είμαι υποχρεωμένος
να σάς πώ.

— Περιέργου!... μουμυρίσσε ο ά-
νακριτής. "Η τσάντα αούτη έχει έ-
πάνω τ' αρχικά τού Βαλόν. Πώς
έξηγείται αούτο; Κι' άκόμη, πώς
έξηγείται τόσες άλλες συνπτώσεις;

Γιατί ή τσάντα είχε μέσα τά χή-
ματα τού Βαλόν τις 450 χιλιά-
δες φράγκα δηλαδή, πού πήρε από
τόν συμφορολόγο; και πού πήρε από
τόν άπό μόνον κ. Νταγκέρ. Στην
τσάντα βρισκόταν έπισκεπτήρια
τού Βαλόν, έπιστολές προς τόν
Βαλόν κι' έκτός όλων αυτών και
ή έπιστολή τήν όποια άπέγραψε
πάντως; Άρνείται; Άρνείται
λίθια; Άρνείται μπρός στην ά-
όποια έμπρός σάν γεγονότα τά
πού συλληφθέντα.

— Ναί, άπάντησε ο Νταγκέρ
μέ πνιγμένη φωνή. Ναί, άρνούμαι.

Νά σε άνακρίνω περισσότε-
ρα, πού ειπε ό κ. Λωζιέ, θά έχανα
τόν καιρό μου. Νταγκέρ έ-
σαν ένοχος. Τά πάντα είνα ένογι-
ον σου. Άκόμα και τό τραύμα
σου.

— Τά τραύμα μου! τραύλισε ο
Νταγκέρ.

— Μάλιστα. Τό θύμα πρόλαβε να
σε πυροβολήσει και να σε πλη-
γώσει.

— Είνα ψέμμα!

— Γύσους! Γύσους, άφού δσα
σοι λέω είνα ψέμματα. Άν τολ-
μάς γύσους, Νταγκέρ.

— Ποτέ! Δέν θέλω, δέν έχετε πώ
δικαίωμα να μέ υποπτεύεσθε. Δέν
είμαι υποχρεωμένος να σάς υπα-
κούσω.

— Άρνείται;

— Άρνείται, μάλιστα.

— Οχι άρνείται εδώ Νταγκέρ,
άπό άνακρίσεως να τό κάησε σε
αυτό θά τό ίδούμε...

Ο άνακριτής πρόσθεσε λίγες λέ-
ξεις στην έκθεση τού τήν όποια έ-
κλείσε σ' ένα φακέλλο και τήν πα-
ρέδωσε στον Πενών.

— Τώρα πηγαίνετε, ειπε. "Η ώ-
ρα περνάει και δέν πρέπει να χά-
νεται ούτε λεπτό.

Οι δύο χαρφυλάκιες πού θά
τούς συνοδεύουν είχαν φτάσει.

Τα δράματα της ΚΑΡΔΙΑΣ "Όλα ψέμματα!"

"Όλα λοιπόν ψέμματα! Και οι όρκοι λατρεί-
ας και τα θερμά χάδια και τα φλογέρα φι-
λία και τα παθητικά αγκαλιασμάτα και τα πε-
ρισπαθή βλεμματά! Μία ζωή μέσης και διασκε-
δάσεων δυο δολοκλήρων έτών, τήν όποια δέν
εταράζε τόν παραμικρό έπεισόδιο, καμμία δια-
φωνία σε τίποτε, έδωσαν τόσο τραγικά μέ μία
πεζή έγκατάλειψη, χωρίς καμμία δικαιολογία
και πού δέν στήριζόταν παρά στά ταπεινότε-
ρα έλατήρια: τήν προικοδορία;

"Η Τζιλντα φερόρα δέν μπορούσε να πιστέ-
ψη. Τής ήταν άδύνατον να φαντασθή μία τό-
σο μεγάλη άτιμία—από έκείνον πού είχε ά-
γαπήσει τόσο βαθιά, τόσο δυνατά και μέ τέ-
τοια αούτοθυοια. Είχε γνωρίσει τόν Μάριο Νταλ
κάντι όταν ήταν ακόμη μικρή παιδούλα σε
καζέπ έτών και στό αντίκρισμα τών μεγάλων
μαύρων ματιών του, ή καρδούλα της είχε
σπαρταρίσει στά στήθη της.

"Εκείνος έφυγε τότε γιά τό Παρίσι, γιά τό
Βερολίνο και τό Μόναχο, γιά να μελετήσει
στά μεγάλα μουσεία τών πόλεων αυτών τήν
τέχνη της ζωγραφικής. Τόν ίδιο καιρό έφυ-
γε και αούτη γιά μία σχολή καλογοριών όπου
θά τελείωνε τίς σπουδές της. "Ετσι τούς έ-
στάθη άδύνατον να μιλήσουν γιά τό αίσθη-
μα πού τρικύνησε τίς καρδιές τους, γιάτί ή
αλήθεια είνα ότι και ή καρδιά τού Μαρίου
τρεμούλιαζε έρωτικά μέσα στά στήθη του στό
αντίκρισμα της ζανθής παιδούλας, πού ήταν
ένα όνειρο όμορφιάς και χαρίτος. Δυό χρόνια
άργότερα, όταν έκείνη γύναι από ή σχολή,
ο Μάριος δέν είχε ακόμη έπιστρέψει και ού-
τε κανείς ήξερε άν θά ξαναγύριζε ποτέ γιάτί
δέν έγραφε σε κανένα. Γι' αούτό δέν ύστε-
ρα από καιρό ο πατέρας της της πρότεινε
να παντρευθή τόν δούκα δούλαιο Μονέντι
πού τήν άγαπούσε παράφορα έκείνη δέχθη-
κε, άν και ο δούκας ήταν κατά 25 χρόνια
μεγαλύτερος της.

Πέντε δολόκληρα χρόνια, κατά τό διάστημα
τών οποίων άπόκτησε και ένα άγγελόμορφο
κοριτσάκι, ή Τζιλντα έζησε ήσυχια, ήμια, σ'ή
πλευρό τού συζύγου της πού τήν έλάτρευε.

— "Εξαφνα όμως ξαναγύρισε στή Ρώμη ο Μά-
ριος, τό πρώτο της έρωτικό όνειρο, ή πρώτη
λαχτάρα της σάρκας της. Συναντήθηκαν σε
κάποιο φιλικό σπιτι, χόρεψαν μαζί και έπει-
τα χωρίς γύμν γωνιά καθισμένοι ο ένας κον-
τό στον άλλο.

Και είτε ή μέση της σαμηνιάς, είτε ή φλό-
γα της καρδιάς τους πού είχε φουντώσει και
πάλι, τούς έκαμαν να σφικταγκαλιαστούν. Τά
χείλη τους ενώνθηκαν σ' ένα θερμό φιλί.

"Η Τζιλντα θυμήθηκε ξαφνικά τό παιδί της
και θέλησε να συγκρατηθή. Τό καθήκον της
άπαίτουσε να μείνι πιστή στον συζύγο της.
"Εκείνος λοιπόν τόν Μάριο να χωρίσουν και
να λησμονήσουν τό μικρό αούτο παράπτωμα.

"Εκείνος, όμως, ξετρελλωμένος από τήν ό-
μορφιά της, της μίλησε τόσο παθητικά, τόσο
μεθυστικά, ώστε τήν έπεισε να τόν άκολουθή-
σι από τό ίδιο έσποιημένο βράδυ.

Τό πρωί της έσποιημένης, προτού ο δουέ ά-
τιληφθή την άναχωρήσι της, ή Τζιλντα άπέ-
συρε από τήν Τράπεζα τήν προίκα της πού
ήταν κατατεθειμένη στή Παρίσι.

"Η ζωή μέ τόν Μάριο ήταν έντοννη, γεμάτη
διασκεδάσεις, ταξίδια και θερμή αγάπη. "Ε-
κείνος δέν ήθελε άπάνω να νιώσει τούεις γιά
τήν πράξι της. Τό μόνο πράγμα πού τήν έ-
θλίβε κάποτε ήταν ή άναμνήσις της μικρής
κορούλας της. "Εφερε όμως ότι ο δουέ τήν
έλάτρευε και ότι δέν θά τήν άφνησε ούτε σι-
γνή να υποφέρη.

Και τώρα, ύστερα από ζωή μέσης, διασκε-
δάσεων και θερμής αγάπης, δυο δολόκληρων
έτών, ή Τζιλντα έβλεπε ξαφνικά πώς όλα
αούτα δέν ήσαν παρά ένα ωραίο παραμύθι, έ-
να άπατόλο όνειρο, ένα γοητευτικό ψέμμα,
ένα τίποτε!

Συντώντας ένα πρωί άντι να βρή κοντά
της τόν Μάριο, βρήκε ένα σμειωμένο πού όπ-
ηκός τούς δολόκληρη τή ζωή της και έδωσαν
κάθε γλυκαία άναμνήσι τών περασμένων.

Κτήν αρχή νόμισε ότι όνειρευόταν. Γρήγο-
ρα όμως άντελήφθη ότι ήταν πραγματικό.
Της "Η Τζιλντα ντύθηκε διακριτικά και γύναι
στό δρόμο. "Ηταν τρελλά και άπεληπσία.

"Ερπασε σε λίγο σε μία έρμηική όχθη τού
Σηκουάνα και κάθισε σ' έναν πάγκο. "Εκεί
σε τά μάτια της φαντασίος της. "Όλα ήσαν λοι-
πόν ψέμματα;" ψιθύρισε. ("Μά τότε τί είνα ά-
λήθεια;")

— "Ο θάνατος! είπε πλάι της κάποια μυ-
στηριώδης φωνή.

Με μία άποφασιστική κίνησι ή Τζιλντα σπ-
κώθηκε και έπεσε στό ποτάμι. Τά νερά τήν
σκέπασαν άμέσως. Λίγοι άφροί φάνηκαν
στην επιφάνεια και όλα τελείωσαν και οι πύ-
ρες και οι πόνοι και οι τούψεις και οι νο-
σταλγίες. "Η Τζιλντα τιμωρήθηκε πού σκαλ-
ορά. Γιατί ή αγάπη της γιά έναν άκαρίστο
στραγγάλισε μέσα της τήν μητέρα και τή σύ-
ζυγο.

Ο σουρρεαλιστής

Τρεις μήνες μπαινόνγαινε ο κ. Χ. στό
σπιτι του αγαθού έκείνου ανθρώπου. "Ο
αγαθός έκείνος άνθρωπος είχε λεωτά και
κόρη καθώς πρέπει. Πολλά ήσαν τά λε-
φτά. Νόστιμη ήταν ή κόρη. Ψηλή. Σανθή.
Και μορφωμένη. "Εφερε γαλλικά, έπαιζε
πιάνο, διάβαζε ποιήσι. "Ο αγαθός έκεί-
νος άνθρωπος ήταν μεγαλομπακάλης.

Ο κ. Χ.;

Ζήτημα είνα άν θά είχε πατήσει τά
τριάντα. Νόστιμος. Άναστήματος μετρί-
ου. Λίγο γόνος. Σοβαρός. Με αίσθηματα
και πρόπους ευγενικούς. Περιζήτητος
γαμπρός γιά κάθε οικογένεια πού θά
είχε κόρη ψηλή, σανθή και μορφωμένη.

Είχε όμως τή λέρα του.

Έκανε ποιήσι. Και ποιήσι, άλλοιμο-
νο, σουρρεαλιστικόν. Γιά τούς άμνητους
πρέπει να έξηγηθή τί είνα σουρρεαλι-
σμός. Άν θά χρησιμοποιούσε κανείς μία
λέξι μόνο, θάπρεπε να ήπ: άρλουμπια.

"Άλλοτε οι σουρρεαλιστά ήσαν σπα-
νιοι. Τελευταία έπληθύνθηκαν και αυτοί
μέ όλους τούς άλλους συγγραφείς και
πεζογράφους. Βγάζουν βιβλία, κρίνεται,
συζητούνται σοδαρά και είνα, ήα τήν
αλήθεια, να σπάξη κανένας κέφι. Προσε-
ξτε, έξαφνα, αούτους τούς στίχους πού
δημοσιεύονται σε σοδαρό λογοτεχνικό πε-
ριοδικό και άνήκουν σε κορυφαίο σουρ-
ρεαλιστήν πού εκτιμάται πολύ εκάστως.

Ο τίτλος τού ποιήματος είνα: ("Τά ζαλι-
σμένα δάκτυλα στήν πυλκή τήν προδία").

Μία στέφανη έκείνουσε

μία λάμπα ντραπέλα

κι' επάνω τρία σύννεφα

περνούν έτοιμοθάνατες οι όσοειρές
άμφοτέρωθεν.

Και γιά να μη νομίσει, άναγνώστη, ότι
σε κοροϊδεύω, τό ποιήμα αούτό δημοσιεύε-
ται στό σοδαρό λογοτεχνικό περιοδικό
("Τά νέα γράμματα").

Αυτός της ποιητικής σχολής, λοιπόν,
όσοδος ήταν ο κ. Χ. Και έν τούτοις φαί-
νόταν λογικός. Σοδαρός. Μετρημένος. Κα-
θόλου τρελλός. Ούτε λοζότατος.

Γαμπρός, όπως είνα, περιζήτητος.

"Εμπαινε κι' έόγαινε στό σπιτι τού ο
γαθού έκείνου ανθρώπου και τσακίζόταν
δολο να τόν περιποιηθούν Τάκη τό έλε-
γαν.

"Οχι, ήθελε ο Τάκης. "Εαί ο Τάκης.
Κρασί ο Τάκης. Καθαρία ο Τάκης. Μπας
μπούνα ο Τάκης. Χαβαρία ο Τάκης. Σουρ-
ρεαλισμός - ξεσουρρεαλισμός, περνούσε
τήν κρουή περίοδο τών άρραδώνων.

Είχε έρωτα. Τρελλό.

Σουρρεαλιστικό. Και έπείριμενε μέ άγω-
νία τήν ημέρα πού θά γινόταν ο γάμος
να δολοκληρώση τούς πόθους και τό όνει-
ρό του. Κι' άεαφνα, "Υψότε, έσκασε ή
μπόμπα. "Εκυκλοφόρησε ή ποιητική του
συλλογή μέ τόν τίτλο ("ή κρύα σούπα").

"Αντίτυπα έφτάσαν στό σπιτι. Διάβασε ένα
ποιήμα ή κόρη και ψώρισε. Διάβασε άλ-
λο ή πεθερά και πάγωσε. Διάβασε τριτό
ο πεθερός και άγαδός έκείνος άνθρωπος
"ώγουλώς καταπληκτικός τό μάτια. Τό
ποιήμα έέλεγε τά έξής:

Μπαίνω στήν σόμπα

δίχως μίλα

ο ουρανός βρέχει άρκουδες

μπαίνω

γιά σου Γιώργη

καλώς τόν Νίκο

βλέπω τά βυτία τών πόθων

γεμάτα υλικά

σκορπισμένα γύρω - τριγύρω

μία μυρουδιά άπό παντούφλες.

Κι' όταν ήρθε τό βράδυ ο γαμπρός ο
πεθερός κρατώντας στό χέρι τήν συλ-
λογή τών ποιημάτων έσπευσε να τόν συ-
ναντήση.

— Τι ρεζιλίκια είν' αούτά, γαμπρέ;

— Ποιά ρεζιλίκια;

— Μπαίνεις στήν σόμπα, λέει, δίχως μη

αα; Κι' ο ουρανός βρέχει άρκουδες; Για ό
σου Γιώργη, καλώς τόν Νίκο; Και τά βυ-
τία μυρίζουν μυρουδιά άπό παντούφλες;

— Μάλιστα!

— Τι μάλιστα; Τι είν' αούτό;

— Ποιήσις, πεθερέ μου.

— Ποιήσις; Και τά τυπώνεις αούτά τά
πράματα μέ τ' όνόμα σου, φαρδεία! Πλα-
τείά; Να λέρη, δηλαδή ο κόσμος, ότι ο
γαμπρός μου δέν είνα μονάχα τρελλός,
παρά και τό τυπώνει κιολας;

— Είνα μενόςλο κακό.

— Δέν ξέρεις έσύ, πεθερέ.

— Δέν ξέρω.

— Μπορεί. Άλλά ξέρω από τρέλλα. Κι'
ένας άνθρωπος πού τυπώνει τέτοια πρά-
γματα παναρή πώς τήν ψώνιος γιά κα-
λά! Έγώ, φίλε μου, δέν τρελλάθηκα κι'
ούτε είδα ποτέ να δρέχη άρκουδες.

— Βρέχει, έν τούτοις.

— Άρκουδες;

— Άρκουδες.

— Να σού φανέ τή μύτη; "Α, στό καλό
σου, Χριστιανέ μου, προτού μου ήης ότι
ο ουρανός βρέχει σομαρία. Τήν κόρη μου
τήν θέλω παιδί μου. Δέν τήν έχω γιά πέ-
ταμα.

Εξαλλος έγινε ο γαμπρός

Και έβρισε και πεθερό και πεθερά γιά
τήν όμορφωσία τους. Σουρρεαλιστής - ξε-
σουρρεαλιστής τήν ήθελε τήν κόρη σ'αυ-
τήν ποτε! Είπα τόν πεθερό ζών, άγράμμα-
τό, άπολύτως γουρούνη, πετράποδο. Κι' ο
πεθερός τού έπρόθεσε μία μήνυσι.

— Εσπασε κέφι τό δικαστήριο;

— Είπες αούτες τίς ύβρεις;

— Τις είπα, δηλαδή, αλλά τίς είπα σουρ-
ρεαλιστικά. "Αντιλαμπάνεσθε; Άλλά λέ-
νε οι λέξεις και άλλα σημαίνουν. Δέν έ-
πρεπε να θιγί ή πεθερός μου.

Τό δικαστήριο δέν χαμπαρίζε από δαυ-
τά. Τού κοπάνισε μερικές ημέρες κρά-
τη. Φεύγει και τό κορίτσι. "Ορμείται ά-
κόμα ο πεθερός. Φρίττει ή πεθερά. Κι' ο

Ιστορίες του Χωριού

Έκράτησαν το λόγο τους

Η φήμη του νέου δεσπότη, που τώρα έχοντας είχε τοποθετηθεί επί της κηρύξης "Επισκοπών" των νησιών έδειχνε τον Αιγάριο είχε προτρέξει της φήμης του.

Πρώτη τάξεως Ιερουργός!... Σωστός αντιπροσώπος του Θεού έπι της γης!... Δίκαιος, ευσεβέστατος, άγιος, άνθρωπος, αούτοπρος ως Ιεράρχης.

Και την καλή φήμη του έδικαίωσαν αι πράξεις του, μόλις επέστησαν εις την "Επισκοπήν". Αφού δημωθέντες τα των εκκλησιών εκεί επί τόπου, απέφασαν να κάμει μία περιόδο σ' όλα τα νησιά της έπισκοπής του δικαιοσύνης, και τα πιά μικρά και τα πιά έρημα α-κόμη, πού είχαν να ίδουν άρχι-πίσκοπο από έτών πολλών, η δεν είχαν ίση δόξα!...

Οι γλάροι μ'ας λειτουργούν έμας, έλεγαν-οι άπόμεροι νησιώ-
θα είμαι στο καράβι σου, θα-
στήμια να μην ακούσω.

— Έννοια σου, άγιο δεσπότη!...
— Κανόνισέ τα με το πλήρωμα!...
— Θα το κανονίσω έγώ το-
σοδούμι! Έννοια σου, ο λόγος,
λόγος!...

Οι ναύτες βρίζουν πού πάει καπνός.

Σωστή λοιπόν έορτή-έορτών και πανηγύρεων πανήγυρις η είδη-
σις της επίσκεψης του άρχιεπι-
σκόπου εις τα άπόμερα νησιά, τα
μικρά νησιά, τα νησιά τα έξασημέ-
να όχι μόνον από δεσποτάδες, άλ-
λά ακούει κι από δικαστικούς κλη-
τήρας και επιστάκτορας.

Κρατικές περιοχές, άπόπαιδο
του Κράτους!...

Και να, άπάντα στην ώρα, πού
έφθαινε και ένα καράβι, εύκαιρο,
μία κεφαλληνική αγάτη που θα
έπαινε σε όλα τα νησιά.

— Άκούσε καπετάνιε, είπες ο δε-
σπότης, εις τον πλοίαρχο, σάν έ-
κλεισαν συμφωνία. Ένα πράγμα
θα ζητήσω από σένα.

— Ότι διατάζει η άρχιερωσύ-
νη σου.

Τότε έβρα του, κεφαλλανί-
τες μιά χαρά. Χρόνια ήμουνα δι-
άκονος του Άγιου Κεφαλληνίας
εις το Άργοςτόλι. Κεφαλληνίας
— Χαρά μας και καμάρια μας.
— Έπαισε ο πιά καλός άνθρωπος
της Έλλάδας.

— Με την άγωνιστή σας.
— Πατριώτες, έξυμνοι, ναύτικοι
δοκιμασιών.

— Προσκύνησέ τη χάρη σας.
— Έχετε όμως και ένα ελάττω-
μα μεγάλο.

— Ένα μοναχά; — Άγιος ο λό-
γος σας και τιμημένος.

— Βλαστημάτε πάρα πολύ τα
θεία.

Κακή συνήθεια, παναγιώτατε,
το έβρα, αλλά η καρδιά μας κα-
θορή και η πίστι μας, πιστή μεγά-
λη στο Θεό... Μά τον Άγιο, άγιο
δεσπότη μου, και μη λένε κατι-
νάν Μενιά, άν δεν τα τρέμουμε και
τα σεβόμαστε τα θεία!... Μην α-
κούτε τί λέει το στόμα!... Λόγια
έξερχόμενα!...

— Καλά. Καρβίαν καθάραν, θέ-
λει και ο Θεός! Ένα έβρα, καπε-
τάν Μενιά νά σου ζητήσω... Όσο

Λοιμιά έλπιδα δεν υπάρχει πια...
Σάν τελειώσει όμως η φουρτούνα,
θα πάρουν να έλαστρούν!...

Κλεισμένος στην καμπίνα ο δε-
σπότης, με τον άρχιερατικό έπιτρο-
πο, άκούει το λυσσομάνιασμα της
τρικυμίας.

Άπό καιρού εις καιρόν δε έ-
στελνε τον Παπα-Λιβανισμένον στο
κατάστρωμα για να έλέτη τ
συμερίσει.

Νησιώτης, θαλασσινός, μαθη-
μένος είσαι σύ, άγιο έπίτροπε, δα-
στές στη θάλασσα. Για ανέβα μιά
στιγμή σε παρακαλώ, να ίδη- τι
γίνεται άπάντω! Δυναμώνει ο αέ-
ρας!... Βρίζουν οι ναύτες; Πώς
είνε ο καιρός;

Κίτρινος, άναμπαλλισμένος, κα-
τέβαινε ο Ιερέυς σ' έλγιο.

— Άλλοιόμην, σεδασμιάτατε,
τούλεγε, χαχίκαμε!... Οι ναύτες
βρίζουν σάν βασιμονόμην.

— Βρίζουν, έ;
— Βρίζουν λέει! Πρώτη φορά
άκούω έγώ τέτοιες έρσιες, τέτοιες
ερίσιες!...

— Βρίζουν!... "Α, δόξα σοι ο
Θεός!... Έλεγες ο δεσπότης με α-
νακούφισι θαδίζω.

Ο Ιερέυς ανέθηκε ακόμα δυο
— τρεις φορές στο κατάστρωμα.

— Λοιπόν; τι γίνεται; ρωτούσε
ο δεσπότης. Βρίζουν; Βρίζουν α-
κόμη;

— Βρίζουν λέει!...

Οι τύραννοι αυτός του Μεζικού, ο άλλο-
πρόσβαλος Ροντριγκές δεν επέβαλε τις θε-
λασιές του μόνο την πολιτική, αλλά και
στην ιδιωτική ζωή των υπηκόων του. Δεν πα-
ραδεχόταν καμμία άλλη γνώμη. Δεν συγχω-
ρούσε καμμία άρνησι και άρνηση πάντα την
φαντασία του άκαλίνωτη να βρίσκει κίλιους
δυο τρόπους για να ίκανοποιή τις παραέ-
ξως ιδιοτροπίες του. Και έτσι δεν σταματού-
σε μπροστά σε κανένα έμποδιο και δεν πρό-
μαζε μπροστά σε κανένα ανθρώπινο πόνο.

Οι γυναίκες φυσικά ήσαν η μοναδική του
άπασχόληση. Χωρίς να ρωτά αν τον θέλουν,
τους έστελνε μιά μικρή ροζ κάρτα με μερι-
κές τυφρές λέξεις από τη μία μεριά και
με την έξη στερεωμένη διατηρή από την
άλλη για τους φρουρούς του: "Αφίστε το
πιτσουνακι να περάει!". Καμμία από τις έ-
μορφες Μεζικάνες δεν σκεφτόσε ποτέ να του
άντιστάσει, είτε παντρεμένη, είτε κόρη, εί-
τε άρραβωνισμένη. Όταν καμμία άρνιόταν
το άναγκασμένο της πρόσωπο την άλλη μέ-
ρα βρίσκόταν δολοφονημένο.

Όταν λοιπόν
έλαβε μιά τέτοια κάρτα και η πεντάχρονη
Κονσεψιόν ντε Λα Χουέρτα, έκασψε, τράβηξε
τα μαλλιά της, αλλά στο τέλος παραδέχθηκε
ότι δεν υπάρχει καμμία έλπις σωτηρίας. Όσο
ο ίδιος η Κονσεψιόν νόμιζε πως θα μπο-
ρούσε με μιά παντοία να ένελεσσει τον μι-
σερό δικτάτορα του έγραψε ένα γράμμα,
στο όποιο μεταξυ των άλλων του έγραφε και
τα έξης: "Εξοχώτατε, δεν είμαι άξια της τι-
μής που μου κάνετε. Είμαι φιλόδοξη και
δεν θα μπορούσα ποτέ να αντίκρισω κατά-
ματα τον έρωτα. Νιώθω πως θα πέθαινα α-
μέσως από την ντροπή μου". Εξοχώτατε, οί-
ώσω για σας έναν παράφορο έρωτα, με ο φό-
βος της άμαρτίας με τρελαίνει. Άν έπιμέ-
νετε λοιπόν να έλθω κοντά σας, επιτρέψατε
μου να έλθω να μείνω και να φύγω με το
πρόσωπο τυλιγμένο με μιά μαυρή μαντίλα.)

Η Άραπιά που ήπιε στον Ροντριγκές το
γράμμα αυτό, έφερε πίσω στην Κονσεψιόν
την άπάντησιν που περιέμενε. Ο Ροντριγκές έ-
τριβε τα χέρια του από ένθουσιασμό για την
υπέροχη αυτή έρωτική περιπέτεια και έπέ-
τρεψε στην Κονσεψιόν να σκεπαστεί τα ματιά
της για να γλυτώσει από την άμαρτία των έ-
φθαλμών. Την δέχθηκε σ' ένα δωμάτιο όπου
βασιλευε άπόλυτο σκοτάδι. Άλλά παρ' όλες
της παρακλήσεις της καλεσμένης να φύγ-
ει φέρον ήταν άκόμη νύχτα, ο Ροντριγκές την
κράτησε ως τα έφημερήματα και όταν οι πρώ-
τες άκτινες του ήλιου ήπικαν από το μισό-
κλειστο παράθυρο, ο δικτάτωρ είδε με λυ-
σο εις είς πέσει θύμα μιάς άπάτης. Την
τρελλή έκείνη νύχτα πού είχε περάσει δεν
ήταν χρωστούσε στην πεντάχρονη Κονσεψιόν,
αλλά σε μιά μινιά, πού είχε το ίδιο περί-
που σώμα με την Κονσεψιόν, όχι όμως και
την όμορφιά της. Η Κονσεψιόν δεν έμαθε πο-
τέ τι άπόνεινε, η σκιά της γιατί δεν ζανα
γύρισε πίσω. Ίσως ο Ροντριγκές να την πέ-
ταξε στη μεγάλη στέρνα του κήπου του πού
ήταν γεμάτη κροκοδείλους. Ένα πιά όμως
δέχθηκε την έπίσκεψη δυο άστυνομικών πού
της έδωσαν μιά δεύτερη ροζ κάρτα και της
είπαν να τους ακολουθήσει. (Μη φοβάσε τί-
ποτα, της έγραψε ο Ροντριγκές, Δεν σας
κρατώ κακία. Έξακολουθή να είμαι τρελλά
έρωτευμένος μαζί σας. Έπειτα δεν έχω
καθόλου την ύποθεσιν μου. Θα σας προφυλά-
ξω από την άμαρτία των έφθαλμών.)

Η Κονσεψιόν έκλεισε για μιά στιγμή τα
φλογερά μάτια της και συλλογιόθηκε τον άρ-
ραβωνιστικό της. Ήταν έτοιμη να θυσιασεί
και τη ζωή της ακόμα γι' αυτόν. Τύλιξε λοι-
πόν το πρόσωπό της και άκολούθησε τους ά-
στυνομικούς στο παλάτι. Προχώρησε έπειτα
μόνη της σ' ένα εύρύχωρο σκεπτικό διάδρο-
μο και μπήκε σ' ένα δωμάτιο όπου βασιλευε
άπόλυτο σκοτάδι. Και η Κονσεψιόν έπαθε ό,τι
είχε πάθει και η μινιά της. Ο Ροντριγκές
την κράτησε κοντά του ως τα έφημερήματα.

Και όταν ο ήλιος ήπικε από το κατάφωτο
παράθυρο, η Κονσεψιόν κάτω από τη μαντίλα
της είδε με φρίκη ότι δεν είχε κοντά της
τον τυραννικό δικτάτορα. Ο Ροντριγκές για
να εκδικηθεί είχε στείλει στη θεία του ένα
λεπρόδι

Β. ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΤΕΡΟΝ

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Εξωτικές Ιστορίες

Η έκδικη της Ροντριγκές

Υπάρχουν ένα σωρό Ιστορίες για τον παλιό
δικτάτορα του Μεζικού, τον άξεχαστο Ρον-
τριγκές, πού είχε για όλα τα γούστα: δρ-
ματικές, κωμικές, παράξενες, φρικιαστικές.
Μά μάλιστα και ο Ροντριγκές δεν ήταν ένας
τέτοιος άνθρωπος, παράξενος, τραγικός,
κωμικός και φρικώδης; Μάλιστα και ο θανάτος
του δεν ήταν σκληρός και άπάνθρωπος!...
Τρεις άδωμιατικοί του τον έξωσαν με τα
σπαθιά τους, την ώρα πού έκείνος ένευμά-
ζε στη βίλλα του.

Ανάμεσα σ' όλες αυτές τις Ιστορίες, πολ-
λές είναι θέβαινα ψεύτικες. Η δραματική πε-
ριπέτεια που θα σας άφηγήθω όμως μπορεί
να σας έγγυω πως είναι άληθινή. Άκούστε:

Ο τύραννος αυτός του Μεζικού, ο άλλο-
πρόσβαλος Ροντριγκές δεν επέβαλε τις θε-
λασιές του μόνο την πολιτική, αλλά και
στην ιδιωτική ζωή των υπηκόων του. Δεν πα-
ραδεχόταν καμμία άλλη γνώμη. Δεν συγχω-
ρούσε καμμία άρνησι και άρνηση πάντα την
φαντασία του άκαλίνωτη να βρίσκει κίλιους
δυο τρόπους για να ίκανοποιή τις παραέ-
ξως ιδιοτροπίες του. Και έτσι δεν σταματού-
σε μπροστά σε κανένα έμποδιο και δεν πρό-
μαζε μπροστά σε κανένα ανθρώπινο πόνο.

Οι γυναίκες φυσικά ήσαν η μοναδική του
άπασχόληση. Χωρίς να ρωτά αν τον θέλουν,
τους έστελνε μιά μικρή ροζ κάρτα με μερι-
κές τυφρές λέξεις από τη μία μεριά και
με την έξη στερεωμένη διατηρή από την
άλλη για τους φρουρούς του: "Αφίστε το
πιτσουνακι να περάει!". Καμμία από τις έ-
μορφες Μεζικάνες δεν σκεφτόσε ποτέ να του
άντιστάσει, είτε παντρεμένη, είτε κόρη, εί-
τε άρραβωνισμένη. Όταν καμμία άρνιόταν
το άναγκασμένο της πρόσωπο την άλλη μέ-
ρα βρίσκόταν δολοφονημένο.

Όταν λοιπόν
έλαβε μιά τέτοια κάρτα και η πεντάχρονη
Κονσεψιόν ντε Λα Χουέρτα, έκασψε, τράβηξε
τα μαλλιά της, αλλά στο τέλος παραδέχθηκε
ότι δεν υπάρχει καμμία έλπις σωτηρίας. Όσο
ο ίδιος η Κονσεψιόν νόμιζε πως θα μπο-
ρούσε με μιά παντοία να ένελεσσει τον μι-
σερό δικτάτορα του έγραψε ένα γράμμα,
στο όποιο μεταξυ των άλλων του έγραφε και
τα έξης: "Εξοχώτατε, δεν είμαι άξια της τι-
μής που μου κάνετε. Είμαι φιλόδοξη και
δεν θα μπορούσα ποτέ να αντίκρισω κατά-
ματα τον έρωτα. Νιώθω πως θα πέθαινα α-
μέσως από την ντροπή μου". Εξοχώτατε, οί-
ώσω για σας έναν παράφορο έρωτα, με ο φό-
βος της άμαρτίας με τρελαίνει. Άν έπιμέ-
νετε λοιπόν να έλθω κοντά σας, επιτρέψατε
μου να έλθω να μείνω και να φύγω με το
πρόσωπο τυλιγμένο με μιά μαυρή μαντίλα.)

Η Άραπιά που ήπιε στον Ροντριγκές το
γράμμα αυτό, έφερε πίσω στην Κονσεψιόν
την άπάντησιν που περιέμενε. Ο Ροντριγκές έ-
τριβε τα χέρια του από ένθουσιασμό για την
υπέροχη αυτή έρωτική περιπέτεια και έπέ-
τρεψε στην Κονσεψιόν να σκεπαστεί τα ματιά
της για να γλυτώσει από την άμαρτία των έ-
φθαλμών. Την δέχθηκε σ' ένα δωμάτιο όπου
βασιλευε άπόλυτο σκοτάδι. Άλλά παρ' όλες
της παρακλήσεις της καλεσμένης να φύγ-
ει φέρον ήταν άκόμη νύχτα, ο Ροντριγκές την
κράτησε ως τα έφημερήματα και όταν οι πρώ-
τες άκτινες του ήλιου ήπικαν από το μισό-
κλειστο παράθυρο, ο δικτάτωρ είδε με λυ-
σο εις είς πέσει θύμα μιάς άπάτης. Την
τρελλή έκείνη νύχτα πού είχε περάσει δεν
ήταν χρωστούσε στην πεντάχρονη Κονσεψιόν,
αλλά σε μιά μινιά, πού είχε το ίδιο περί-
που σώμα με την Κονσεψιόν, όχι όμως και
την όμορφιά της. Η Κονσεψιόν δεν έμαθε πο-
τέ τι άπόνεινε, η σκιά της γιατί δεν ζανα
γύρισε πίσω. Ίσως ο Ροντριγκές να την πέ-
ταξε στη μεγάλη στέρνα του κήπου του πού
ήταν γεμάτη κροκοδείλους. Ένα πιά όμως
δέχθηκε την έπίσκεψη δυο άστυνομικών πού
της έδωσαν μιά δεύτερη ροζ κάρτα και της
είπαν να τους ακολουθήσει. (Μη φοβάσε τί-
ποτα, της έγραψε ο Ροντριγκές, Δεν σας
κρατώ κακία. Έξακολουθή να είμαι τρελλά
έρωτευμένος μαζί σας. Έπειτα δεν έχω
καθόλου την ύποθεσιν μου. Θα σας προφυλά-
ξω από την άμαρτία των έφθαλμών.)

Η Κονσεψιόν έκλεισε για μιά στιγμή τα
φλογερά μάτια της και συλλογιόθηκε τον άρ-
ραβωνιστικό της. Ήταν έτοιμη να θυσιασεί
και τη ζωή της ακόμα γι' αυτόν. Τύλιξε λοι-
πόν το πρόσωπό της και άκολούθησε τους ά-
στυνομικούς στο παλάτι. Προχώρησε έπειτα
μόνη της σ' ένα εύρύχωρο σκεπτικό διάδρο-
μο και μπήκε σ' ένα δωμάτιο όπου βασιλευε
άπόλυτο σκοτάδι. Και η Κονσεψιόν έπαθε ό,τι
είχε πάθει και η μινιά της. Ο Ροντριγκές
την κράτησε κοντά του ως τα έφημερήματα.

Και όταν ο ήλιος ήπικε από το κατάφωτο
παράθυρο, η Κονσεψιόν κάτω από τη μαντίλα
της είδε με φρίκη ότι δεν είχε κοντά της
τον τυραννικό δικτάτορα. Ο Ροντριγκές για
να εκδικηθεί είχε στείλει στη θεία του ένα
λεπρόδι

Β. ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΤΕΡΟΝ

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ιστορίες Ζώνης

Ένα κομψό ταγιεράκι

Λοιπόν, οι πιά πολυέξοδες γυ-
ναίκες είναι έκείνες που άποφά-
ζουν να μ'ας κάνουν οικονομία.
Ορίστε η δική μου περιπέτεια,
για να υπογράψετε και σεις τη
γνώμη μου.

Έξη μήνες έπειτα από το γά-
μο μου, η Λιλή μου είπες:

— Άντρά μου, εσύ σου κάνω
μιά έκκληση.

— Άηλαστή!

— Θα σου πάρω το γκρέκο σου
κουστούμι το φανελλένιο, για να
φτιάξω ένα ταγιεράκι. Νά, κύτ-
ταζε εδώ να δης τι όμορφο πού
θα γίνει!

Και μου είπες το περιούδιο "Ο
Φίλος της Γυναίκας". Στη σελίδα
της μόδας ήταν ζωγραφισμένο ένα
γυναικείο ταγιεράκι που συνοδεύ-
εταν μ' αυτό το άρθρουκι:

"Στη σημερινή δύσκολη έποχή,
πού τα ύφασματα είναι πανάκριβα
είναι οι γυναίκες έχουν υποχρέ-
ωση να μη έπιβαρύνουν τους άν-
τρες με άπαιτήσεις για νέο
ντύσιμο. Άν θέλουμε να φτιάξουμε
ένα φόρεμα, να φέρουμε στη ντυ-
μάδα, άνάμεσα στα κομμάτια που
συνθέτουν μ'ας, θα βρούμε κάποιο
παλιό του κουστούμι, πού το ε-
κλίνουν και φτιάχνουμε ένα ταγιε-
ράκι περιήλιο. Έτσι το κάνουμε
μιά σεφέρη οικονομία και τον ά-
ναγκάζουμε στις προσπάθειές του
να τα έγδυει πέρα. Το σχέδιο μ'ας
σας παρουσιάζει ένα θαυμάσιο τα-
γιεράκι, πού γίνεται ένα παλιό
φανελλένιο κουστούμι. Η φίλη
σας".

— Άντρά μου, εσύ σου κάνω
μιά έκκληση.

— Άηλαστή!

— Θα σου πάρω το γκρέκο σου
κουστούμι το φανελλένιο, για να
φτιάξω ένα ταγιεράκι. Νά, κύτ-
ταζε εδώ να δης τι όμορφο πού
θα γίνει!

Και μου είπες το περιούδιο "Ο
Φίλος της Γυναίκας". Στη σελίδα
της μόδας ήταν ζωγραφισμένο ένα
γυναικείο ταγιεράκι που συνοδεύ-
εταν μ' αυτό το άρθρουκι:

"Στη σημερινή δύσκολη έποχή,
πού τα ύφασματα είναι πανάκριβα
είναι οι γυναίκες έχουν υποχρέ-
ωση να μη έπιβαρύνουν τους άν-
τρες με άπαιτήσεις για νέο
ντύσιμο. Άν θέλουμε να φτιάξουμε
ένα φόρεμα, να φέρουμε στη ντυ-
μάδα, άνάμεσα στα κομμάτια που
συνθέτουν μ'ας, θα βρούμε κάποιο
παλιό του κουστούμι, πού το ε-
κλίνουν και φτιάχνουμε ένα ταγιε-
ράκι περιήλιο. Έτσι το κάνουμε
μιά σεφέρη οικονομία και τον ά-
ναγκάζουμε στις προσπάθειές του
να τα έγδυει πέρα. Το σχέδιο μ'ας
σας παρουσιάζει ένα θαυμάσιο τα-
γιεράκι, πού γίνεται ένα παλιό
φανελλένιο κουστούμι. Η φίλη
σας".

— Άντρά μου, εσύ σου κάνω
μιά έκκληση.

— Άηλαστή!

— Θα σου πάρω το γκρέκο σου
κουστούμι το φανελλένιο, για να
φτιάξω ένα ταγιεράκι. Νά, κύτ-
ταζε εδώ να δης τι όμορφο πού
θα γίνει!

Και μου είπες το περιούδιο "Ο
Φίλος της Γυναίκας". Στη σελίδα
της μόδας ήταν ζωγραφισμένο ένα
γυναικείο ταγιεράκι που συνοδεύ-
εταν μ' αυτό το άρθρουκι:

"Στη σημερινή δύσκολη έποχή,
πού τα ύφασματα είναι πανάκριβα
είναι οι γυναίκες έχουν υποχρέ-
ωση να μη έπιβαρύνουν τους άν-
τρες με άπαιτήσεις για νέο
ντύσιμο. Άν θέλουμε να φτιάξουμε
ένα φόρεμα, να φέρουμε στη ντυ-
μάδα, άνάμεσα στα κομμάτια που
συνθέτουν μ'ας, θα βρούμε κάποιο
παλιό του κουστούμι, πού το ε-
κλίνουν και φτιάχνουμε ένα ταγιε-
ράκι περιήλιο. Έτσι το κάνουμε
μιά σεφέρη οικονομία και τον ά-
ναγκάζουμε στις προσπάθειές του
να τα έγδυει πέρα. Το σχέδιο μ'ας
σας παρουσιάζει ένα θαυμάσιο τα-
γιεράκι, πού γίνεται ένα παλιό
φανελλένιο κουστούμι. Η φίλη
σας".

— Άντρά μου, εσύ σου κάνω
μιά έκκληση.

— Άηλαστή!

— Θα σου πάρω το γκρέκο σου
κουστούμι το φανελλένιο, για να
φτιάξω ένα ταγιεράκι. Νά, κύτ-
ταζε εδώ να δης τι όμορφο πού
θα γίνει!

Και μου είπες το περιούδιο "Ο
Φίλος της Γυναίκας". Στη σελίδα
της μόδας ήταν ζωγραφισμένο ένα
γυναικείο ταγιεράκι που συνοδεύ-
εταν μ' αυτό το άρθρουκι:

"Στη σημερινή δύσκολη έποχή,
πού τα ύφασματα είναι πανάκριβα
είναι οι γυναίκες έχουν υποχρέ-
ωση να μη έπιβαρύνουν τους άν-
τρες με άπαιτήσεις για νέο
ντύσιμο. Άν θέλουμε να φτιάξουμε
ένα φόρεμα, να φέρουμε στη ντυ-
μάδα, άνάμεσα στα κομμάτια που
συνθέτουν μ'ας, θα βρούμε κάποιο
παλιό του κουστούμι, πού το ε-
κλίνουν και φτιάχνουμε ένα ταγιε-
ράκι περιήλιο. Έτσι το κάνουμε
μιά σεφέρη οικονομία και τον ά-
ναγκάζουμε στις προσπάθειές του
να τα έγδυει πέρα. Το σχέδιο μ'ας
σας παρουσιάζει ένα θαυμάσιο τα-
γιεράκι, πού γίνεται ένα παλιό
φανελλένιο κουστούμι. Η φίλη
σας".

— Άντρά μου, εσύ σου κάνω
μιά έκκληση.

— Άηλαστή!

— Θα σου πάρω το γκρέκο σου
κουστούμι το φανελλένιο, για να
φτιάξω ένα ταγιεράκι. Νά, κύτ-
ταζε εδώ να δης τι όμορφο πού
θα γίνει!

Και μου είπες το περιούδιο "Ο
Φίλος της Γυναίκας". Στη σελίδα
της μόδας ήταν ζωγραφισμένο ένα
γυναικείο ταγιεράκι που συνοδεύ-
εταν μ' αυτό το άρθρουκι:

"Στη σημερινή δύσκολη έποχή,
πού τα ύφασματα είναι πανάκριβα
είναι οι γυναίκες έχουν υποχρέ-
ωση να μη έπιβαρύνουν τους άν-
τρες με άπαιτήσεις για νέο
ντύσιμο. Άν θέλουμε να φτιάξουμε
ένα φόρεμα, να φέρουμε στη ντυ-
μάδα, άνάμεσα στα κομμάτια που
συνθέτουν μ'ας, θα βρούμε κάποιο
παλιό του κουστούμι, πού το ε-
κλίνουν και φτιάχνουμε ένα ταγιε-
ράκι περιήλιο. Έτσι το κάνουμε
μιά σεφέρη οικονομία και τον ά-
ναγκάζουμε στις προσπάθειές του
να τα έγδυει πέρα. Το σχέδιο μ'ας
σας παρουσιάζει ένα θαυμάσιο τα-
γιεράκι, πού γίνεται ένα παλιό
φανελλένιο κουστούμι. Η φίλη
σας".

— Άντρά μου, εσύ σου κάνω
μιά έκκληση.

— Άηλαστή!

— Θα σου πάρω το γκ

Ф. КОПЛЕ

27ο — Δυστυχισμένη του φώναξε. Ξεχάνας τις υποχρεώσεις σου προς τον κόμητα; Γιατί τον έγκλωβε;

— Ο Γκάριτσα ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους του. Δεν έβρα, τραύλιζε. Μη με ρωτάς, κ. Βάνουικ. Άγνοεις επί, σως ότι ο κόμης, ο προστάτης σου είναι πλέον ο δυστυχισμένος των ανθρώπων;

— Ο Γκάριτσα τον κούταξε σαν χαμένο.

— Είναι δυστυχής; μουμυοίρεισε. — Ο κόμης;... δυστυχής;

— Άκριδες... Άγνοεις ότι έξεφα νίσθηκε η μνηστή του λίγη ώρα προ των γυναικών κι ότι δεν έρρεθη ακόμη ποθεν;

— Άλχηθεί!... Αυτοπαύει πολύ. — Ωστόσο δεν έβρα τίποτε... Τι υπορώ να έβρω έγω;

— Σώπασε για μία στιγμή κι ά μέσως κατόπιν πρόσθεσε:

— Να ήπτε στον κ. κόμη πως δεν πρόκειται να με ξαναδώ πιά. Άρκετον καιρό έζησα φρόνιμα κοντά του. Βαρέθηκα πιά. Τώρα θα εγκαταλείψω στις πρώτες μου συνθήκες. Μας, του παρ' άλλοιο να γίνω άγγελος. Τώρα όμως το πήρα απόφαση κ. Βάνουικ. Θα άκολουθήσω τον διάβολο. Έκει θα με βρήτε όταν με ζητήσετε.

— Ο Βάνουικ τον κούταξε με όρη γή και άδεια.

— Ο Γκάριτσα όμως του γύρισε άδίαφορος τις πλάτες του, άλλαξε πλευρά και ξανακοιμήθηκε.

Στο μεταξύ ο κόμης έξακολουθούσε τις έρευνές του στη Νέα Υόρκη για την άνευρεση της Όλυμπιας. Είχε υποψιασθή από την πρώτη στιγμή η Σάλλυ Μάτριν.

— Ήταν ίκανη για όλα ή τρομερή αυτή γυναίκα. Ήταν ίκανη ν' άπαγάγη την άναστημένη του για να τον άναγκάσει να μνηστή την καταγωγή για το έγκλημά της.

— Πως θα μπορούσε όμως να πραγματοποιήσει το σκοπό της αυτό η Σάλλυ; — Από τις άνακρίσεις που έγιναν, έδειχθήκε ότι την ώρα της έξαφανίσιας της νέας δεν είχε μη κανέναν άπολυτω, στο σπίτι είχε έβη έβω μνηστή η Όλυμπια έκαμε αυτό. Για να πάη στην εκάστια πεζή. Και στην περίπτωση αυτή ήταν εύκολο να την άρπάξω στον σπ' μέση του δρόμου. Άσφαλώς ήταν στην ώρα άνα έκλειμε παρα μία μόνο έκδοχή. — Ο π' ολ' ούμπια είχε καταφέρει κά νιατί; Είχε ήμπεσε τρελλάθη έαφρι κάποιον. Θα την έβλεπε, κάποιος θα ήθερε και θα έσπευδε να έλδο κάποιον που είχε άρσει. Τίποτε τέτοιο όμως δεν συνέβη. Τίποτε τέτοιο άπέρριπτο μυστήριο έξακολουθούσε να καλύπτει την έξαφανίσια της ά.

Κατόπιν των σκέψεων αυτών, ο κόμης άρχισε να άμειβαίνει για μνηστή η Σάλλυ Μάτριν. — Ίσως να έμνηστη στη μυστηριώδη έξαφανίσια

της Όλυμπιας.

Τι συνέβαινε τότε; Αυτή ή άπορία βασάνισε τον κόμητα τρομερά. Τι συνέβαινε; Είχε άνοιξει ή γή και είχε καταπνί την άναστημένη του;

Πού έπρεπε ν' άναζητήσει πλέον την Όλυμπια; Προς ποιά σημείο να στρέψει τις έρευνές του;

— Έτσι είχαν τα πράγματα όταν ένένα ήμερες μετά την έξαφανίσια κόμης του Λιλ έλασε μία έπιστολή. Την άνοιξε συγχυμένος και έβλε, ότι προερχόταν από τη Σάλλυ Μάτριν.

— Ο κόμης άπόρησε. Τι μπορούσε να 'ου γράφει ή γυναίκα αυτή;

Διάθεσε την έπιστολή μ' ένα σ' σθηνά έλπίδας και φόβου μαζί.

— Η Σάλλυ Μάτριν του έγραφε: «Άγαπητέ κύριε,

— Έμμεσα το θλιβερό γεγονός της έξαφανίσιας της μνηστής σας και — πρέπει να με πιστέψετε — λυτήθηκα πολύ για τη συμφορά που σας χτύπησε. Σας συμπόνια κύριε κόμη, κι' επιθυμώ να σας βοηθήσω ελεύθερα τις άναστημένες σας μικρούλας. Πως όμως να το κάω αυτό χωρίς να έξω, τις διαθεσείας σας, άπαικνί μου. Έκείνο το όποιον γινώριζα έινε ότι μ' έχρεώσε και θέλετε το κακό μου, την καταστροφή μου. Πρέπει συνεπώς ν' άλλάξετε γνώμη για μένα για να μπορέσω να σας διευκολύνω σ' αυτή ή δύσκολη περίπτωση. Για τον λόγο αυτό άποφάσισα να σας γράψω. Κατέχω κάποια πληροφορία, που ίσως να είναι πολύτιμη και να με άδηγήσει στα ίχνη της έξαφανίσιας. Ίσως.

— Άν, λοιπόν, δεν σά κάνει κόπο, έλάτε αύριο το μεσημέρι το σπίτι μου να συζητήσουμε σχετικώς. Θα είμαι μόνη και θα σας περιμένω.

— Έχω όμως να σας θέσω έναν όρο: Δεν θέλω να δείξετε σε κανένα την έπιστολή μου, επιθυμώ να μη μάθω κανείς ότι σας έγραψα. Δεν θέλω ν' άναμνησθώ τον προσην όπόθεσι. Μ' άνοείτε.

— Άκόμη κ. κόμη, ένω θέλω να το σκεφθήτε κά, να μου άποσπάσετε το μυστικό μου διά της έλας. Δεν κάμειε στην περίπτωση αυτή ένα μεγάλο σφάλμα, γιατί δεν είμαι από τις γυναίκες που παραδίδουν εύκολα τα όπλα. Ξέρω να πολεμώ σκληρά, άγρια κι' όσοι με γινώριζον, το όμολογούν αυτό και φροντίζουν να μη συγκλονίζονται μαζί μου.

— Δέχθητε, λοιπόν, τους μικρούς όρους που σας έθεσα κι' έλάτε από τα μιλήσοιμε. Αυτό έινε το πιο σωστό, το πιο φρόνιμο εκ μέρους σας.

Μ' έκτιμησι η Σάλλυ.

Μόλις τελείωσε το διάβασμα της έπιστολής ο κόμης έμεινε επί άρεκέθ' ώρα συλλογισμένος.

Τι έπρεπε να κάνει;

— Ήταν ελκρινές το γράμμα αυτό της Σάλλυ Μάτριν; Έγνώριζε πραγματικά τίποτε το σοβαρό σχετικά με την έξαφανίσια της Όλυμπιας; Ή έψευδετο ή τρομερή αυτή γυναίκα για να τον παρασύρει στο σπίτι της και να πραγματοποιήσει τους καταχθόνιους σκοπούς της;

Βανάσιμη έχθρα έχόριζε την γυναίκα αυτή και τον κόμη. Δεν ήταν συνεπής καθόλου απάνθω να θύσσει παγίδα, να προσπαθήσει για να τον πείσει να πάη σ' αυτή ή Σάλλυ Μάτριν. Ίσως να έδω, δεν άποχωρούσε όποτε προς της μαζέ.

Και όμως ο κόμης δεν δίταξε

να πάη φοβούμενος για τη ζωή του. Τι τον ένδιέφερε ή ζωή του; Άρκει να ήταν δέσσιος ότι θα έλευ έρώνας την Όλυμπια και θα ηιδούσε και μέσα στη νύκτα.

— Άλλά, δυστυχώς, δεν έβασαν ν' ας έφθάνει μήπως πείση σ' άνέδρα και καθή έτσι για πάντα ή άναστημένη του. Γιατί ποιος θα φρόντιζε πλέον για την άνεύρεση της Όλυμπιας αν αυτός άδοκονοιέτο;

Οι σκέψεις αυτές βασάνισαν τον κόμητα του Λιλ επί άρκετες ώρες.

— Άρα γε έγνώριζε ή Σάλλυ Μάτριν πού έρισκόταν ή λατρευτή του; Άρα γε θάβγαινε ζωντανός άπ' το σπίτι της διαβολογυναικάς αυτής;

Τέλος, παρ' όλους τους κινδύνους που τον άπειλούσαν, ο κόμης ήπρε την άποφασί του. Θα ήγιναι. Δεν ήπρηξε άλλη λύσις, καμμία άλλη έλπις. Ίσως, αν δεν έπήγαινε, να μετανοούσε άργότερα πικρά.

— Άποφάσισε έπίσης να μνη έλδοποίηση κανένα για την έπισκέψι του αύριο. Το μόνο μέτρο το οποίο θα έλάμβανε, ήταν να πάη στο σπίτι της Σάλλυ άπλυσμένος.

Πραγματικά την άλλη μέρα το μεσημέρι ο κόμης έβλεσε ένα πιστόλι στη τσέπη του και τράβηξε για το σπίτι της Σάλλυ. Χτύπησε και του άνοιξαν άμέσως.

— Η Σάλλυ τον άποδέχθηκε ντυμένη κομψότητα. Ήταν όμοια άμορφας την ήμερα αυτή ή άντίπαλος του. Χαμογελούσε άλόκληρη. Φαινόταν ίκανοποιημένη, κατευχρησμένη γιατί άναγκασε τον κόμητα να τρέξ' στο σπίτι της.

— Χαίρω έγκαρδώς που σας έλθε πιά, κ. κόμη, του έλεε. Χαίρω, όσο δεν φανόχθεσε, γιατί — πρέπει να σας το πώ— ένόμίζα ότι μπορούσε να μη ήλθετε. Ήρθετε κι' αυτό δείχνει ότι έχετε άρρους. Και τώρα...

Τον κάλεσε καλά—καλά σ' ά μάτια μ' ένα έλκμια άλλοκοτο και συνέχισε τονίζοντας τα λόγια της:

— Και τώρα, κ. κόμη, πρέπει να χτυπήσω τα χέρια μου και να κάλώ τους δολοφόνους για να ριχτούν έναντίον σας με τα έγχειρίδια τους;

— Πραγματικά, την ίδια στιγμή χτύπησε δυνατά τα χέρια της. Μήπως ο κόμης γύρισε προς την πόρτα.

Το παραπέτασμα παραμέρισε κι' άντι δολοφόνων πρόβαλε μία χουριτωμένη Γαλλία καμαριέρη, που κρατούσε ένα όσκινο με το σάκι, διαφόρα έλεκτα άουτήματα και γλυκίσματα.

— Ο κόμης χαμήλωσε τα μάτια του.

— Η Σάλλυ Μάτριν ήταν πραγματικά πρώτη τάδεως θεατρίνα.

— Η Σάλλυ δεν έπαψε όποτε στιγμή να τον κούταζε και να χαμογελά σασπανά.

— Ο κόμης το άντελήθη. Γύρισε προς το μέρος της και της έλεε σθεσρά:

— Κύρια, ήρθα εδώ να μιλήσω με για κάποια ύπόθεσι...

— Καθήστε κ. κόμη, του έλεε ή Σάλλυ, δείχνοντας του μία πολυθρόνα.

— Ο κόμης έκάθησε.

— Έγινε για λίγες στιγμές σιωπή...

Κατόπιν ο κόμης, γύρισε και έλεε στη Σάλλυ:

— Όπως σας είπα κυρία, ήρθα εδώ για να μιλήσω με για κάποιο σοβαρό ζήτημα. Μου γράψατε, ότι έχετε κάτι να μου πωλήσετε και ήρθα να τα πληρώσω και να το πάρω, να το άγοράσω. Έμπρός λοιπόν.

— Έχετε την πληροφορία για την όποια κάποτε λόγο στην έπιστολή σας; Και πόσα θέλετε γι' αυτή;

— Ό! άγαπητή μου κόμη, του άπάντησε ή Σάλλυ, έρχατε ότι είμαι γυναίκα, κ' όλες τις άδυναμίες της γυναίκας. Οι γυναίκες δεν έξω να βασίζονται κατ' ευσέβειαν, όσας όί σπείρες των τυφελών Κάνων έλγινους, συστρέφονται όσες τα έρπετα. Πρέπει συνεπώς να κάμει υποταγή.

— Ο κόμης άποφάσισε να πείσει τον κόμητα να πάη στην εκάστια πεζή. Και στην περίπτωση αυτή ήταν εύκολο να την άρπάξω στον σπ' μέση του δρόμου. Άσφαλώς ήταν στην ώρα άνα έκλειμε παρα μία μόνο έκδοχή. — Ο π' ολ' ούμπια είχε καταφέρει κά νιατί; Είχε ήμπεσε τρελλάθη έαφρι κάποιον. Θα την έβλεπε, κάποιος θα ήθερε και θα έσπευδε να έλδο κάποιον που είχε άρσει. Τίποτε τέτοιο όμως δεν συνέβη. Τίποτε τέτοιο άπέρριπτο μυστήριο έξακολουθούσε να καλύπτει την έξαφανίσια της ά.

Κατόπιν των σκέψεων αυτών, ο κόμης άρχισε να άμειβαίνει για μνηστή η Σάλλυ Μάτριν. — Ίσως να έμνηστη στη μυστηριώδη έξαφανίσια

της Όλυμπιας.

Τι συνέβαινε τότε; Αυτή ή άπορία βασάνισε τον κόμητα τρομερά. Τι συνέβαινε; Είχε άνοιξει ή γή και είχε καταπνί την άναστημένη του;

Πού έπρεπε ν' άναζητήσει πλέον την Όλυμπια; Προς ποιά σημείο να στρέψει τις έρευνές του;

— Έτσι είχαν τα πράγματα όταν ένένα ήμερες μετά την έξαφανίσια κόμης του Λιλ έλασε μία έπιστολή. Την άνοιξε συγχυμένος και έβλε, ότι προερχόταν από τη Σάλλυ Μάτριν.

— Ο κόμης άπόρησε. Τι μπορούσε να 'ου γράφει ή γυναίκα αυτή;

Διάθεσε την έπιστολή μ' ένα σ' σθηνά έλπίδας και φόβου μαζί.

— Η Σάλλυ Μάτριν του έγραφε: «Άγαπητέ κύριε,

— Έμμεσα το θλιβερό γεγονός της έξαφανίσιας της μνηστής σας και — πρέπει να με πιστέψετε — λυτήθηκα πολύ για τη συμφορά που σας χτύπησε. Σας συμπόνια κύριε κόμη, κι' επιθυμώ να σας βοηθήσω ελεύθερα τις άναστημένες σας μικρούλας. Πως όμως να το κάω αυτό χωρίς να έξω, τις διαθεσείας σας, άπαικνί μου. Έκείνο το όποιον γινώριζα έινε ότι μ' έχρεώσε και θέλετε το κακό μου, την καταστροφή μου. Πρέπει συνεπώς ν' άλλάξετε γνώμη για μένα για να μπορέσω να σας διευκολύνω σ' αυτή ή δύσκολη περίπτωση. Για τον λόγο αυτό άποφάσισα να σας γράψω. Κατέχω κάποια πληροφορία, που ίσως να είναι πολύτιμη και να με άδηγήσει στα ίχνη της έξαφανίσιας. Ίσως.

— Άν, λοιπόν, δεν σά κάνει κόπο, έλάτε αύριο το μεσημέρι το σπίτι μου να συζητήσουμε σχετικώς. Θα είμαι μόνη και θα σας περιμένω.

— Έχω όμως να σας θέσω έναν όρο: Δεν θέλω να δείξετε σε κανένα την έπιστολή μου, επιθυμώ να μη μάθω κανείς ότι σας έγραψα. Δεν θέλω ν' άναμνησθώ τον προσην όπόθεσι. Μ' άνοείτε.

— Άκόμη κ. κόμη, ένω θέλω να το σκεφθήτε κά, να μου άποσπάσετε το μυστικό μου διά της έλας. Δεν κάμειε στην περίπτωση αυτή ένα μεγάλο σφάλμα, γιατί δεν είμαι από τις γυναίκες που παραδίδουν εύκολα τα όπλα. Ξέρω να πολεμώ σκληρά, άγρια κι' όσοι με γινώριζον, το όμολογούν αυτό και φροντίζουν να μη συγκλονίζονται μαζί μου.

— Δέχθητε, λοιπόν, τους μικρούς όρους που σας έθεσα κι' έλάτε από τα μιλήσοιμε. Αυτό έινε το πιο σωστό, το πιο φρόνιμο εκ μέρους σας.

Μ' έκτιμησι η Σάλλυ.

Καλώς νάρθη σαν έρθη του ύπνου ή ώρα τα μάτια μου για πάντα να μου κλεισθ' όποτα ναναι, ή τώρα, ή άργηση, φάναι να μνη έρθη σαν άγρια μπόρα.

— Άνοιξη βέβαια ναναι, σαν και τώρα. Κι' άκόμα, μία γλυκεία γλυκούλα δύση Κ' έτοι, να πάρη με αύρα να φυσήσ' και να πέρη ή ψυχούλα ή λευκοφόρα

Σαν άνθι της μηλιάς' κι' όπου το βγάλεϊ ή άγνη νεροσυρή που ρέει άγάλη, σε άνθόκηπους μέσα και βραγιές.

Κι' όπου το βγάλεϊ κι' όπου άκόμα μείνει άπ' τις παλιές μονάχα τις φωνές ν' άκούη το χείρε που θα κλαίη ή κρήνη.

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

Δίκη για ένα φίλι

Κάποτε διεζάγονται χαριτωμένες δίκες, οι όποιες προκαλούν φυσικά ιδιαίτερον ένδιαφέρον.

Μία τέτοια δική έγινε προ μηνός στη Γαλλία. Ένα πρωί παρουσιάσθηκε στο οίδηροδικό στο θμό του Σωτήρη μία χαριτωμένη κυρία για να πάρη τις άποσκευές της. Έξαφνα όμως ο ύπάλληλος του οίδηροδικού στοθμού όνόματι Ζακ Άρμαντρί, την άρραψε, την έσφιξε στην άγκαλιά του και την φίλησε έρωτικάτα στο στόμα.

— Η κυρία φυσικά έινε έξω φρενών, τηλεφώνησε στον άντρα της. — Ο σύζυγος έτρεξε επί τόπου, έπέτεθη κατά του τολμηρού οίδηροδικού και τον έρριξε άναλόητο από τις γερές γροθιές που του κατέφερε. Ή ύπόθεσις όμως δεν έσταμάτησε εδώ. Το θύμα του φλογερού Άρμαντρί υπέβαλε μνησίον έναντίον του. Το δικαστήριο, άφου έζήτησε την ύπόθεσι, άπεφάνθη ότι το παραπτώμα δεν ήταν και τόσο σοβαρό.

Ο κατηγορούμενος ήθώθη δίδι, «έν' φίλημα θοδέν όμολογώ μετ' ας δύο προσώπων, έστω και διαφόρων φύλου, άντιπροσωπεύει συνήθη πράξην χαριετισμού και όχι προσβολήν των δημοσίων ήθών».

— Η κυρία όμως έκανε άνακοπήν της άποφάσεως στο Έργετιον της Λυών.

— Έδώ ή γνώμη του δικαστηρίου ήταν διαφορετική.

Τό φίλημα έκατακρίθηκε πταίσιμα σύμφωνα με το άρθρον 490 του ποινικού κώδικος και ο Άρμαντρί ύποκώρην να πληρώσ' 1000 φράγκα πρόστιμο. Δεν στεναχωρήθηκε όστόσο καθόλου ο άθεόφοβος και βγαίνοντας άπ' το δικαστήριο, έόλησε στους φίλους του, πως αν δεν έλε φάει και το ζυλο άπ' το σύζυγο, άζειζε τον κόπο να πληρώσ' και περισσότερα για ένα τέτοιο φίλι.

Παρόμοιες δίκες για φίλια που έδόθησαν δια της βίας, έχουν γίνει πολλές και σε διάφορα μέρη του κόσμου, γιατί παντού βρίσκονται θερμοί, φλογερόι άρρενες που άνάδουν εύκολα στο άντικρυμα ώραιών κυριών.

Συνήθως οι φουριέζοι αυτοί κύριοι τιμωρούνται με πρόστιμο.

Τι έινε όμως ένα πρόστιμο και το πιο θορύ για μία τέτοια άπόλαυσι;

Σε μία τέτοια μάλιστα δική συνέβη το εξής χαρακτηριστικό:

Ο κατηγορούμενος, άφου πλήρωσε το πρόστιμο, το όποιο φυσικά του φάνηκε άόημαντο, φώναζε στους φίλους του:

— Γεία σας, όένυν. Είμαι βιαστικός.

— Πού πάς; τον ρώτησαν έκείνοι.

— Κι' άπάντησε ο άθεόφοβος:

— Πηγαίνω να ξαναφιλώω τη μνυτριά μου.

Ο ΛΑΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΘΕΡΑ

— Η υπτέρα του συζύγου έινε ο Σατανάς της συζύγου.

— Δεν ύπάρχει καμμία πεθερά καλή, έκτός από έκείνη που κοιμάται κάτω από το χύμα.

— Η πεθερά δεν θυμάται ποτέ της ότι ήταν κι' αυτή μία φορά νύφη.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

— Όταν θρ' κανείς έτοιμοχτισμένο σπίτι άπο τους γονείς του, ποτέ δεν το πουλάει στην άγια του.

— Το σπίτι κάθε άνθρώπου έινε το φρούριό του.

— Στα μικρά σπίτια μπαίνει πιο εύκολα ο Θεός παρά στα μεγάλα.

— Καλύτερα το σπίτι σου να έινε μικρό και να χωρά μονάχα την οικογένειά σου, παρά να έινε παρά πολύ μεγάλο και να χωρά όλον τον κόσμο.

Ο γνωστός Κομμωτής ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΓΙΑΣ

μετά τον βομβαρδισμόν του Πειραιώς, συνεργάζεται με τον μοναδικόν ΜΗΤΣΟΝ, όδός Σατωδριάνδου (6), Τηλ. 53.338.

Το μυθιστόρημα της ωραίας Βασιλικής

— Η Ιστορία που θα άς διηγηθούμε σήμερα δεν έινε πολύ παλαιά. Άρχισε στα 1893 και τελείωσε στα μέσα Ίανουαρίου του 1913. Είνε τόσο συγκινητική και ένδιαφέρουσα, ώστε άζειζε τον κόπο να την μάθετε. Προτού όμως έξιστορήσουμε, τι συνέβη τον Ίανουάριου του 1913, πρέπει να κάνουμε μίαν άναδρομήν στο παρελθόν.

— Όταν λοιπόν οι Τούρκοι έήρμωσαν τη Θεσσαλία στον πόλεμο του 1897, μεταξύ των άλλων λαφύρων που διήγασαν άπο τα έλληνικά σπίτια, ήσαν και πολλά άραία κορίτσια. Μία άπο της Έλληνοπούλες που άρραξαν άπο τα Τρίκαλα, ήταν και ή Βασιλική Τζιτζιφα, μία ώραιότατη κόρη, ήλικίας μόλις 15 ετών.

— Η Βασιλική είχε την άτυχία να προκαλέσ' την προσοχή κάποιου στρατιώτη του τουρκικού ήπικου, του Χατζή Άσάρ.

— Τον καιρό έκείνο, όποιος Τούρκος στρατιώτης ήθελε, ζήτησε άπο τον άξιω μιστικό του, να του παραχωρήσ' μία Έλ λινδία, άπο έκείνες που ήπιαν αλκμα λούστες. Έτσι ο Χατζή Άσάρ, κατόπιν έδικής διαταγής του άξιωματικού του, έινε κύριοι της Βασιλικής.

— Μετά την ύπογραφή της ειρήνης και την έκκεννωσι της Θεσσαλίας άπο τα όθωνανικά στρατεύματα, ο έρωτευμένος Τούρκος ήπρε την Βασιλική και παρά τις ήκείσεσ και τις διαμαρτυρίες της, την μετέφερε στην πατρίδα του, το χωριόν Νέτσια, της έπαρχίας Καρατζόβα, κοντά στα Βοδένια.

— Η δυστυχισμένη Βασιλική άναγκάσθηκε πλέον να άφωσιωθ' στον άρραγιά της, ό όποιος, πρέπει να όμολογώμεν, την άγαπούσε έλικρινώς και φρόντιζε πολύ γι' αυτή. Άναγκάσθηκε έπίσης, για τα μάτια των Τούρκων συγγενών της, να προσποιήθ' ότι λομνόνει τη θρησκεία της και να προσαρμόσθ' στη θρησκεία, τα ήθη και τα έθιμα των Όθωμανών.

— Κατά βάθος όμως το χριστιανικό αίθεμα δεν έάθεσε άπο την ψυχή της. Κάθε νύχτα, όταν όλοι κοιμόνταν στο σπίτι, ή Βασιλική γονάτιζε και παρακαλούσε το Θεό να της έαναλώσθ' την έλευθερία της.

— Είπαμε παραπάνω, ότι ο Χατζή Άσάρ άγαπούσε, τρελλά ή Βασιλική. Και αυτή άκριβώς ή άγάπη του την έκανε παίξν. — Δάκι στα χέρια της, Ή Έλληνοπούλα συν κατέβη να φορέσ' το φερέζι και να δειχθ' τα τουρκικά έθιμα, ύπο τον όρο, όμως να μνη πάρη ο άνδρας της άλλη γυναίκα, όπως του έπέτρεπε ο τουρκικός νόμος.

— Ο Χατζή Άσάρ, για να μνη της χα λασ' το κατήφι και για να έξασφαλίσ' την έρωτά της, δέχθηκε τις προτάσεις της.

— Η ζωή του ζεύγους περνούσε με μεγάλη άρμονία. Το άνδρόγυνον ήταν εύχαρακτηρισμένο.

— Άλλά το 1906 πέθανε ο Χατζή Άσάρ. Και ή Βασιλική έμεινε άρκετό χρόνο χήρα. Ένα χρόνο όμως κατόπιν την έρωτεύθηκε ο άνδρόδελφός της Χατζή Ίσιν, μαγευμένος άπο την όμορφιά και την καλή σύνη της και τη ζήτηση σε νόμο, πράγμα που δεν έμπόδιζε ή τουρκική θρησκεία.

— Η Βασιλική δέχθηκε κι' έινε ο γάμος. Πέρασαν κάμποσα χρόνια άκόμα.

— Κατά την έκρηξη του πολέμου του 1912 ή Βασιλική Τζιτζιφα θροισκόταν στην άνατολή της καλλνίτης της και έθεωρείτο μία άπο τις άρχόντισσες του χωριού.

— Άπό τους δύο συζύγους της είχε άποκτήσει πέντε τέκνα, άπο τα όποια τα τρία μόνον ζούσαν την εποχή έκείνη.

— Η Βασιλική είχε μάθει τελείως την τουρκική, χωρίς όμως να λησμονήσ' και την έλληνική γλώσσα. Έξακολουθούσε έπίσης να έινε καλή Χριστιανή Γενική, δεν είχε κανένα παράπονο άπο τη ζωή της. Άνυσουχούσε μόνον για την τύχη των γονέων της και των άδελφών της, γιατί άπο τον καιρό που την έκλεψαν άπο τα Τρίκαλα, δεν μπορούσε να μάθ' τι άπο γιναν οι όικοί της.

— Όταν έινε ή έπιστράτευσι του 1912, μεταξ' των έπιστρατευών ήταν και ο Χρ. Άπιν Τζιτζιφας, άδελφός της Βασιλικής.

— Ο νέος κατετάθη στο 3ον σύνταγμα των Τρίκαλων και στο 3ον τάγμα και ύστερα άπο λίγο καιρό προδιόσθηκε σε βεκανέα.

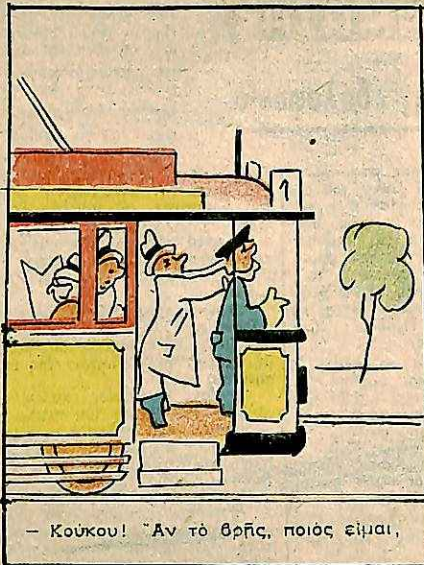
— Μετά τη λήξη των στρατιωτικών έπικειρήσεων, το σύνταγμα του Τζιτζιφα έστά λη στα Βοδένια, στα γύρω χωριά. Η Μοίρα θέλωσε ώστε ο λόχος στον όποιο ύπηρετούσε ο άδελφός της Βασιλικής, να σταλή στην έπαρχία Καρατζόβας.

— Κατά τα μέσα του Ίανουαρίου λοιπόν του 1913 ο Τζιτζιφας ήπρε με μερικούς στρατιώτες στο κοντινό χωριό Νέτσια.

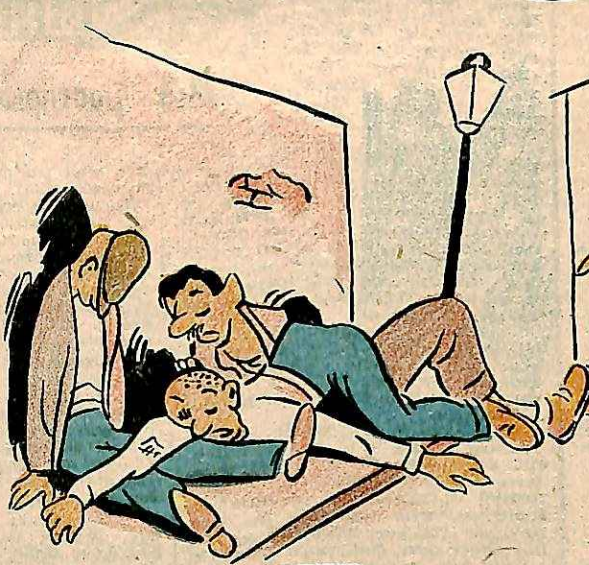
— Οι άνδρες σκόρπισαν δειλιά και άριστερά για να θρούν καταλύματα. Ο Τζιτζιφας, ύστερα άπο πολλές άναζητήσεις, κ' τελήσε σ' ένα τουρκικό σπίτι.

— Όταν μπήκε στο σπίτι αυτό, τον ύποδέχθηκε μία χανούμισσα με φερετζέ, ή όποια άφου τον χαίρετο, τον έβαλε να περάσ' σ' ένα πολυτελή όντα, τον ρώπη σε έλληνικά μήπως πεινούσε και του σερβίρισε διάφορα φαγητά.

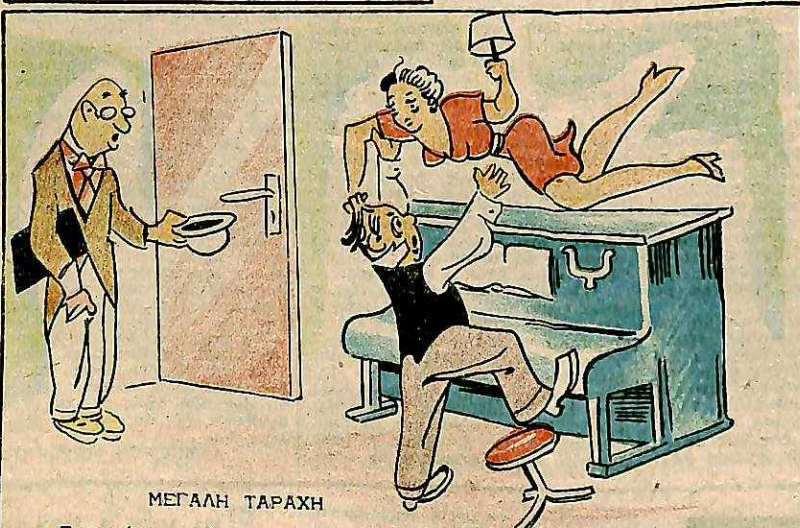
Σπύρο και Αγάτ

— Κούκου! Άν τὸ θρῆς, ποῖός εἰμαι,

— Κύριε αστυφύλαξ! Ἐπεσα θῦμα αἰφνιδίας ἐπιθέσεως!

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΡΑΧΗ

— Συγγνώμην, σὰς παρακαλῶ, μήπως με χρειάζεσθε;
Εἶχαι ὁ χουρδιστής τοῦ πιάνου.

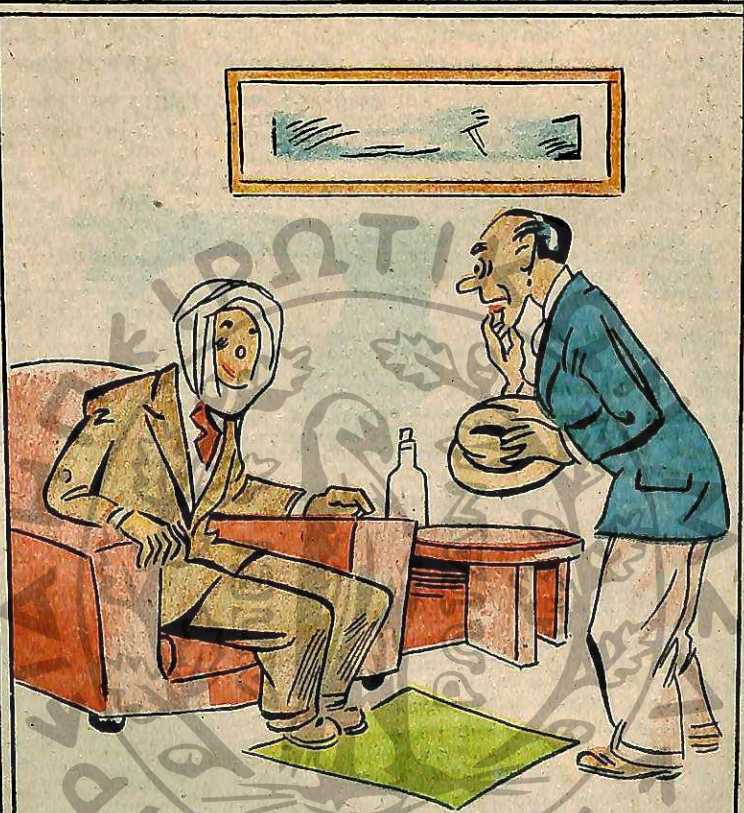
ΠΕΡΙΠΤΗ ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ

— Σύννα, καυμένε Πάτροκλε. Εἶνε ὥρα νὰ πάρῃς τὸ
φάρμακο κατὰ τῆς ἀϋπνίας

ΜΟΥΣΟΥΤΡΑΦΗΣ

Ο ΛΟΠΟΔΥΤΗΣ: Βρὲ ἀδερφέ, σταματήστε τὴν ἐπὶ τέ-
λους. Δὲ βλέπετε πὺ εἶνε φάλλον;

ΣΥΖΥΓΙΚΑΙ ΑΒΡΟΤΗΤΕΣ

— Τι χάλια εἶνε αὐτά; Ἡ γυναῖκα σου σὲ κατάντησε
ἔτσι;
— Ὁχι, μὴ γειτόνισσα πὺ με πῆρε γιὰ τὸν ἄντρα της.